Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'nin aylık yayın organı

1 Ağustos 1985
Yıl 1, Sayı 4
Fiyatı, 1,-DM

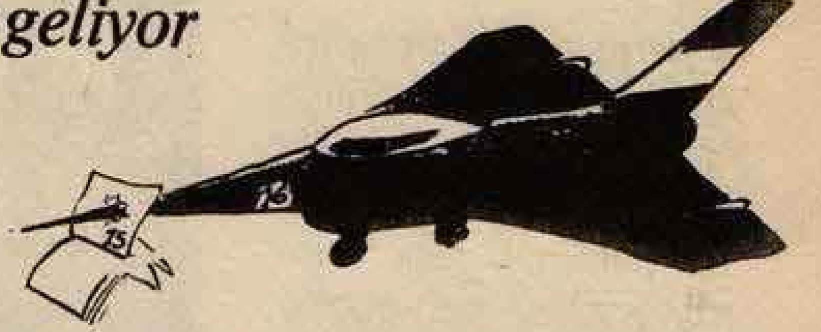
SOL BİRLİK

Yeni Hiroşimalar olmasın!

"Çocuklar şeker de yiyebilsinler"

Eski HK Komutanı MGK üyesi cuntacı Şahinkaya F-16 rüşvetini yiyenlerin başında geliyor

Cunta F-16 rüşvetini gizleyemedi

ABD'nin ünlü General Dynamics firmasının F-16 uçaklarının satış işlemleri sırasında Türkiye'de çeşitli biçimler altında dağıttığı muazzam miktardaki rüşvet, nihayet günlük basına da yansıdı. Yıllardır örtbas edilmeye çalışılan bu büyük rüşvet olayı, sözkonusu firmanın eski bir yöneticisinin itiraflarıyla birlikte kamuoyunda yaygın şekilde tartışılmaya başlandı. Mevcut tüm ipuçları, asıl rüşvet yiyicilerin, başta Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya gelmek üzere cuntacı generaller olduğunu apaçık göstermektedir.

İktidarı gaspeden cunta, 1981 yılında savaş uçağı satın almak amacıyla ABD yönetimine başvurmuştu. Sonraları Amerikan işçevrelerince **"dünyada son yılların en büyük toplu silah siparişi"** olarak nitelenen bu başvurunun ardından, General Dynamics firmasıyla görüşmeler başlatıldı. Bu görüşmelerde Türk tarafını cunta üyesi ve HKK Tahsin Şahinkaya yönlendirmekteydi. Sonuçta 160 adet F-16 uçağının Türkiye'de monte edilmesi konusunda görüşbirliğine varıldı. 5 Eylül 1983 günü bizzat Kenan Evren'in başkanlığında yapılan bir toplantıda karar kesinleştirildi ve 5 milyar dolar civarında maliyeti olan bu satış işlemi kamuoyuna **"uçak sanayii kuruyoruz"** diye yansıtıldı.

Reziller saltanatı

15 Temmuz tarihli Milliyet gazetesi, 1. sayfada, kocaman harflerle manşet atmış: "Özal Seferi' nde Rezalet"... Gazetenin 10. sayfası ise tümüyle Tokyo, Hongkong ve Singapur'da, Özal ve tayfasının "resmi" gezileri sırasındaki akılalmaz rezaletlerini anlatmaya ayrılmış. Emin Çölaşan, bu gezilere katılan bir "görevli"nin ağzından olan biteni kamuoyunun gözleri önüne seriyor. *Devamı 7. sayfada*

Bir zamanlar anayasayı deldirtmem diyen EVREN, suçluların telaşı içinde soruşturma emri verdi

Ulusu hükümeti, firma ile varılan anlaşmayı kendi teklifi olarak ABD' ye iletti. ABD Savunma Bakanlığı varılan anlaşmayı Amerikan kongresine sundu. Kongreden gerekli süre içerisinde bir itiraz gelmeyince, anlaşma ABD tarafından onaylanmış oldu. Bu formalitelerin tamamlanması Aralık ayına kadar sürdü. Nihayet cuntanın hükümeti, 9 Aralık 1983'de mektup teatisi yoluyla anlaşmayı resmen imzaladı. Ulusu hükümetinin mesele fazla dallanıp budaklanmadan anlaşmayı bağlayabilmesi amacıyla, 6 Kasım seçimlerinden sonra yeni hükümetin kurulması -Özal bu alışverişe karşı çıkmadığı halde- kasıtlı olarak geciktirilmişti. Yeni hükümet, hatırlanacağı gibi ancak 13 Aralık'ta atandı.

Anlaşma öncesinde çokuluslu tekeller arasında kıyasıya bir rekabet yaşanmıştı. Asıl çekişme F-16' ların yapımcısı Generel Dynamics ile F-18'leri ortaklaşa üreten Northrop ve McDonnel Douglas firma- *Devamı 7. sayfada*

KÜRT HALKINA ORTAK SALDIRI

Faşist cunta Kürt halkına yönelik baskı ve terörü yeniden şiddetlendirdi. Kürdistan'da arama-tarama ve baskınların artırılması, sürgünlerin hızlandırılması, Türkiye Irak ve Iran Kürdistanı sınır yörelerinde; yaşayan Kürt halkının birbiriyle ilişkisini kesmek için yeni adımlar atılması, mayınlı araziyi ayıran dikenli tellerin 500 metre kadar içeriye çekilerek yasak bölgenin genişletilmesi, milis örgütü oluşturma hazırlıkları vb. çabalar bunun açık örnekleridir.

Sol Birlik açıklaması 5. sayfada

Diğer taraftan cunta sadece Türkiye Kürdistanı'nda terör estirmekle kalmıyor. O, her zaman olduğu gibi Iran ve Irak Kürdistanı'nda mücadele veren Kürt yurtsever güçlerini ezmek için de haince ve alçakça planlar yapıyor. Evren-Özal çetesinin bundan kısa bir süre önce Saddam rejiminden sonra *Devamı 7. sayfada*

"Ulusal güvenlik" adına intihar politikası

Kamuoyunda daha F-16 antlaşmasıyla ilgili 23 milyon dolarlık rüşvet olayının tartışması sona ermeden Küre'deki zengin kobalt maden yataklarının ABD şirketleri tarafından sudan ucuza kapatıldığını gösteren ipuçları ortaya çıktı. Peşpeşe ortaya dökülen bu örnekler kamuoyundan gizli kalan daha nice vurgunların boyutları hakkında bir fikir verebilir. Soygunlar artık milyonla değil, milyarla, Türk Lirası ile değil Dolarla ölçülür oldu.

Aslında şaşacak bir şey yok. Reagan'ın Savunma Bakan Yardımcısı Perle Türkiye'yi boşuna "Amerikan'ın en sadık müttefiki" ilan etmedi. Gözlenen yağma, ulusca eriştiğimiz bu yeni "paye"nin bedeli olsa gerek.

Elbette ABD emperyalizminin ve faşist diktatörlüğün "mutemet" leri olarak ülkemizin idaresini ellerinde tutanlar da bu talandan paylarını alıyorlar. Hisselerine düşenleri harcadıkları sefahat alemleri artık büyük burjuva çevrelerin bile tepkisini çeker oldu.

Tarih toplumlarda bu tür yozlaşmaların şaşmaz bir çöküş belirtisi olduğunu öğretiyor. Viyana Bozgunu, bir cariyesine hediye ettiği sarayı halı yerine baştan aşağı samur kürkle döşeten Deli Ibrahim'in ardından gelmişti. Çöküşün işaretleri 300 yıl önce olduğu gibi bugün de ortadadır. Gemi azıya alan sömürü, ülkenin ekonomik ve sosyal sorunlarının çözümünde kullanılabilecek kaynakları hızla tüketiyor.

Bugün mesele yalnızca yağma, talan da değil. Federal Alman Başbakanı Kohl'un açıkça söylediği gibi Türkiye NATO açısından herşeyden önce bir "ileri karakol"dur. Topraklarımız NATO ve ABD tarafından Sovyetler Birliği' ne ve diğer komşularımıza karşı casusluk üssü olarak kullanılıyor. Son SR-71 casusluk uçağı olayı Türk Hükümeti' nin Amerikan üslerinin kullanılışını hiçbir şekilde denetleyemediğini bir kere daha ispatladı. Amerikan emperyalizmi bu üslerden her türlü provakasyonu (bir atom savaşı da dahil) başlatabilir. 50 Milyon insanın kaderi Türkiye'yi yalnızca elverişli bir savaş alanı olarak gören Amerikan generallerinin elindedir. Bu duruma Reagan'ın saldırgan çizgisi de eklenince "ulusal güvenlik" adına sürdürülen ABD'ye ve NATO'ya bağlılık hızla bir "intihar" politikası haline geliyor.

Emperyalizmin elinde bir dama taşı olmaktan kurtulmak da, ekonomik ve sosyal sorunların çözümü de ülkede demokratik bir rejimin kurulmasına bağlıdır. Bugün düne kıyasla daha geniş bir politik yelpazenin demokratik istekler öne sürdüğünü hepimiz görüyoruz. Şu veya bu biçimde Evren-Özal diktatörlüğüne karşı çıkanların, Anayasanın değişmesini, genel affın çıkarılmasını, IMF'nin dayattığı ekonomik politikaya son verilmesini isteyenlerin sayısı artıyor. Ülkede demokrasinin varlığından söz edilemeyeceği fikrinde birleşenler yaygınlaşıyor.

Hiçbir muhalif güç faşist rejimi tek başına yıkamayacağına göre ortak noktalardan hareket ederek somut hedefler için mücadele sürecinde diktatörlüğe karşı geniş bir birliğin temellerini oluşturmak günümüzün en acil görevidir.

Bu görevin çözümlenmesinde öncülük etmek ise demokrasinin en kararlı savunucuları olan işçi sınıfı ve sol güçlere düşüyor.

SOL BİRLİK

Cunta "aydınlar dilekçesi" davasındaki savunmaya yayın yasağı koydu.

Aziz NESİN, EVREN'i mahkemeye veriyor !

Aydınlar Dilekçesi davasındaki savunmasında Aziz NESIN, Kenan EVREN'i mahkemeye vereceğini açıkladı.

Bilindiği gibi 15 Mayıs 1984 tarihinde 1256 aydın, Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklere yapılan saldırılara son verilmesi için bir dilekçe hazırlamış, Meclis Başkanlığı'na ve Cumhurbaşkanı'na vermişlerdi. Bunun üzerine soruşturma sonunda 58 aydın hakkında dava açılmıştı. Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi'nde görülen davanın savunma aşamasına geçildiğinde, Cunta, Aziz NESİN'in savunmasına yayın yasağı koydu.

Yasalar çerçevesinde bir dilekçe hazırladıklarını, örgüt kurmadan, baskı yapmadan imzalanan dilekçenin, kamuoyunda tartışılmasını önlemek amacıyla bildiriye çevrilmek istendiğini belirten Aziz NESİN, yayın yasağı konulan savunmasında şu görüşlere yer veriyordu:

"Cumhurbaşkanı Kenan EVREN, Manisa'da yaptığı ve TRT de yayınlanan konuşmasında bizi vatan hainliği ile suçladı. Beni Türk ulusunun tanıklığı önünde vatan haini ilan ederek aşağılayan Devlet Başkanı Kenan EVREN'i mahkemeye vereceğimi bildiriyorum."

Borçlar Kanunu'nun 41 ve 49, Medeni Kanunun 24. maddesinden tazminat davası açacağını söyleyen Aziz NESIN, **"Dokunulmazlığı kalkınca Türk Ceza Kanunu'nun 180-182. maddelerine göre ceza davası da açacağım. Kenan EVREN'in dokunulmazlığının düşmesine dek yaşamım elvermezse onu tarihin yargılamasına bırakıyorum."** dedi. *Devamı 7. sayfada*

Sömürgeciliğe, ırkçılığa karşı kadınların güçlü sesi: NAİROBİ FORUMU

FIDEL KASTRO'nun "3. Dünya Ülkelerinin IMF'ye olan borçları 10 yıl boyunca silinsin ve tüm faizler ödenmesin" önerisi farklı politik görüşlerden kadınlar tarafından tüm çalışma gruplarında talep olarak öne sürüldü, resmi hükümet temsilcilerine öneri olarak götürüldü.

10-26 Temmuz tarihleri arasında dünya kadınlarının kalbi Kadın On Yılı'nın bitimi nedeniyle Nairobi'de düzenlenen uluslararası toplantıda atıyordu. Birleşmiş Milletlerin Resmi Konferansının yanı sıra, hükümetler dışı kadın örgütlerinin katıldığı **FORUM**, Reagan'ın kızı başkanlığındaki ABD heyetinin engellemelerine karşın başarıyla sonuçlandı.

Değişik politik görüş ve akımlardan 15 bine yakın delegenin katıldığı Nairobi Toplantılarında günde 100-150 çalışma grubu toplandı.

Sömürgeciliğin ve ırk ayrımcılığının mahkum edildiği FORUM'da kadınların tüm ezilenlerin yanında olması gerektiği ve kadın sorunlarının toplumsal bir sorun olduğu üzerinde birleşildi.

FORUM'a katılan 12 ilerici, demokrat Türkiyeli kadın, Türkiyeli kadınların ve göçmen işçi kadınlarının içinde bulundukları durumları sergileyerek, halen hapiste bulunan barış savaşçısı Reha Isvan için bine yakın imza topladılar.

Öte yandan konferansa Türkiye hükümetinin temsilcisi olarak katılan, aralarında İmran Aykut, Emel Doğramacı ve elçilik görevlisi bir erkeğin de bulunduğu beş kişilik resmi delagasyon, FORUM'a katılan ilerici kadınların fotoğraflarını çekmek ve isimlerini elde etmek gayretleriyle yetindi.

(YAZISI 6. SAYFADA)

Kohl'un "ileri karakol" u

Federal Almanya Başbakanı Helmut Kohl 10-13 Temmuz tarihleri arasında Türkiye'ye resmi bir ziyaret yaptı. Böylece, 12 Eylül'den bu yana, Batı ülkelerinden ilk kez bir başbakan Türkiye'yi resmen ziyaret etmiş oluyor ve Kohl hükümeti, öteden beri faşist rejime sağladığı desteğe yeni bir katkıda bulunuyor.

Bay Kohl yaptığı konuşmalarda, Türkiye'yi ziyaret eden öteki emperyalist devlet adamlarının, NATO'cu generallerin yaptığı gibi, Türkiye'deki uşak ve işbirlikçilerinin pek hoşlandıkları sözler etmekten geri kalmadı. *Devamı 7. sayfada*

"Serbest toplu pazarlık dönemi" sömürüyü katmerleştiriyor

Diktatörlük Türkiyesi' nde toplu pazarlık dönemi, baskı, zorbalık altında başladı. 450 bin işçiyi kapsayan toplu pazarlıkta işçilerin yaklaşık yarısı için sendikalar toplu sözleşmelerin altına imza atarken, geri kalan yarısı da **"teşmil"** kararları, yetki itirazları nedeniyle uyuşmazlık sonucunu bekliyor. Binlerce işçi sendikasız, toplu sözleşmesiz. Mevcut yasalara göre toplu pazarlık dönemi 1 Ocak 1984 tarihinde resmen başlamış olmasına rağmen fiili *Devamı 7. sayfada*

SOL BİRLİK VE SOLUN GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ

•

En geniş anti-faşist güçlerin eylem birliğinin sağlanmasında ise, Sol Birlik Deklarasyonu'nda da belirtildiği gibi, "anti-emperyalist sol güçler arasındaki birlik önemli bir rol oynayacak ve bu süreci daha da hızlandıracaktır."

•

Sol Birliğin kuruluşu, halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluşu yolunda atılmış ileri ve önemli bir adımdır. Kuruluşunu takiben geçen kısa süre zarfında, belirlenmiş yakın ve ileri hedefleri doğrultusunda, başta merkezi ajitasyon-propaganda faaliyetleri gelmek üzere Sol Birliğin yürüttüğü çeşitli çalışmalar ile, bu adım -hedeflerimizden henüz oldukça uzak bile olsak- hiç şüphesiz daha da gelişmiştir.

Ancak Sol Birlik, sadece bir 'ilk adım''dır: Solda yıllardır süregelen bölünmüşlük ve dağınıklık ortamını ve bunun yarattığı bir dizi olumsuzluğu, bilinen pek çok zaafı, kısır çekişme ve sürtüşmeleri aşarak, nicedir özlemi çekilen toparlanma yolunun açılmasına yönelik bir başlangıç adımı.

Sol Birliğe hayat veren solda birlik anlayışı, yalnızca mevcut Sol Birlik partileri ile sınırlı değildir. Sol Birlik, bugün tüm sol güçlerin birlikteliğini elbette temsil etmemektedir. Sol Birliği oluşturan partiler, ta başından beri bu gerçeği içtenlikle belirtmişler ve ortak belgelerde de özellikle vurgulamışlardır. Ancak Sol Birlik, bugüne dek üzerinde çok söz edilmesine rağmen ne yazık ki pek mesafe katedilemeyen sol güçler arasındaki kalıcı güç ve eylem birliğinin sağlanmasını amaçlayan, ilkeli, güvenilir ve ciddi bir cazibe merkezi oluşturarak solda birlik evresini başlatmak iddiasıyla yola çıkmıştır ve bu iddiasıyla uyumlu bir politika izlemek kararlılığındadır. Sol Birlik, bizler için, bir varış noktası değil, bir çıkış noktasıdır; bugün için mümkün olan asgari noktadan hareketle yarın ulaşılması gerekeni hedefleyen, sol güçlerin en geniş birlikteliğini sürekli gözeten ve asıl olarak mücadele içerisinde, yığınların bağrında sürdürülecek çalışmalarla, halkın güvenini kazanarak güçlenebilecek, gelişime açık bir başlangıç.

Sol güçlerin birliği, dün de önemliydi, ama bugün çok daha önemli ve acil nitelikte bir ihtiyaçtır. Faşist diktatörlük, ancak en geniş anti-faşist güçlerin eylem ve cephe birliği temelinde gelişecek yığınların mücadelesiyle alaşağı edilebilecektir. En geniş anti-faşist güçlerin eylem birliğinin sağlanmasında ise, Sol Birlik Deklarasyonu'nda da belirtildiği gibi, ''anti-emperyalist sol güçler arasındaki birlik önemli bir rol oynayacak ve bu süreci daha da hızlandıracaktır'.

Emperyalizme, faşizme, tekellerin egemenliğine ve şovenizme karşı mücadelede sol güçlerin birliğinin hayati önem taşıdığını, böylesi bir birliği hayata geçirmenin mümkün, zorunlu ve halklarımıza karşı sorumluluk duyan herkes için ertelenemez bir görev olduğunu belirten Sol Birlik, solda yeralan güçler arasındaki mevcut ideolojik ve politik görüş ayrılıklarının bilincinde olmakla birlikte, onları birleştiren noktaların daha fazla olduğu inancındadır. Deklerasyon'da da ifade edildiği üzere, · ''Tüm bu güçler şu veya bu biçimde emperyalist bağımlılığa son verme, Türkiye'deki kapitalizmi aşma, ulusal sorunu çözme ve sosyalizme yönelme hedefinde birleşiyorlar.'' Geçerken şunu da belirtelim ki, Deklerasyon metninde böylesi bir ortak payda üzerinde somutlanmış olan solun birliği kavramının bilimsel netliği, özellikle bugün Türkiye'de yaratılmak istenen kavram kargaşasına, burjuva basınının ''solun birliği'' kavramını kasıtlı olarak çarpıtma çabalarına ve kimi ilerici yazarların dahi gerçek solu yok saymaya yönelik bu gerici kampanyaya alet olmalarına karşı verilmiş anlamlı bir cevaptır.

Sol Birlik partileri, sol güçlerin eylem birliğinin sağlanmasına yardımcı olmak ve bu doğrultuda üzerlerine düşen ortak sorumlulukları eksiksiz yerine getirmek için ellerinden geleni yapacaklarını açıkça belirtmektedirler. Ne var ki, bu konuda şartların yeterince olgunlaştığı henüz söylenemez. Solda yeralan en geniş güçleri kapsayan kalıcı ve sağlıklı bir birlikteliğin sağlanması, bugüne dek gözlenen engelleyici tutum ve davranışların ne yazık ki halen varlığını koruması yüzünden, bugünden yarına gerçekleşebilecek gibi gözükmemektedir. Sol Birliğin bugünkü kapsamı ve varlığı da bu olgudan kaynaklanmaktadır.

Sol güçler arasında değindiğimiz niteliklere sahip bir güç ve eylem birliğinin sağlanması hedefi hiç de erişilmez değildir. Yeter ki bu birliğin muhatapları, sahip oldukları ortak noktaları öne çıkartan ve güçlerini ana düşmana karşı ortak mücadeleye yönelten bir politik tutum takınabilsinler. Deklerasyon'da da belirtildiği gibi, bu taktirde rekabetin ve karşılıklı bloklaşma eğiliminin yerine, karşılıklı güvene dayalı, eşit hak temelinde verimli ve sonuç alıcı ilişkilerin kurulması; sol güçlerin eylem birliğinin sağlanması hiç de zor olmayacaktır.

•

YEKITİYA HÊZÊN ÇEP Û PIRSA HEVKARİ Û HEVXEBATA HÊZÊN ÇEP

Sazbûna Yekıtiya Hêzên Çep dı riya rızgariya gelan ya cıvaki û netewi da gavek gıring û pêş e. Lı pey sazbûnê gelek wext nebori. Lê ev xebat çıqas jı doza xwe yê dawiyê pır dûr beji, jı bo armancên xwe yê dûr û nêzık xebat kır û karên xwe pêşta bır.

Hêzên çep pır salın ku perçe perçe bû, dı navbera wan da cudati hebû. Lê Yekitiya Hêzên Çep iro gavê pêşin avitiye, hêviya xebatkar û gelan ya derheqa yekitiyê aniye cih.

Çawa tê zanin dı nav Yekitiya Hêzên Çep da hemû hêzên çep tunneye. Ev rastiya han dı nav belgên Yekitiya Hêzên Çep da bı xasıma hatiye nıvisandınê. Jı bona fıreh kırına vê yekıtiyê ji Yekitiya Hêzên Çep siyaseteke bê westan dajo. Wusa ku dı nav xelkê da xebatê pêşta bıbe, wana bıke nav tekoşinê û yekıtiyê bı hêz bıke.

Yekıtiya hêzên çep duhê ji gıring bû, lê iro hin pêvist û hin gıringtıre. Bı xebata cepheyeke fıreh û rast hêzên dıj-faşi ve gelên me dıkarın cuntaya faşi bıruxinın. Ev yeka lı nav deklerasyona Yekitiya Hêzên Çep da diyarkıriye.

Yekitiya Hêzên Çep cûda bûna ideoloji û politiqayê dı nav hêzên çep da qebûldıke. Lê bawer dıke û dıbêje ku jı bo yekıtiyê pırsên hemû hêz bı hevra dıbêjın û helkırana wana dıxwazın hin pırın. Wek hılweşandına kapitalizmê, helkırına meseleyê mılli û ketına ser riya sosyalizmê jı bo gelên me.

İro weşanên burjuvazi lı ser yekitiya hêzên çep kefte left dıkın. Dıxwazın ditın û riya gel bızvirine ser dêmoqratên sosyal, dıvê em evê yekê bı xurti nav gel da eşkere bıkın.

Yekitiya Hêzên Çep jı bona cepheyeke xurt û fırehi çı dest were wê bıke. Em iro nıkarın bêjın ku şert û şırûtên wi ji bı temami heye. Lê ev ji ne dûr û tıştek xeyal e. Wazifa hêzên çep ya ku dı nav Yekitiya Hêzên Çep da ninın heye. Bes ewana pırsên hemû hêzên çep pêqayilın derxıne pêş û hımber dıjmınê gelan siyasetek bajon wê ev yekıti xurt bıbe.

Çawa dı deklerasyonê da tê kıvşê, lı wê çaxê cihê jı hev cûda bûnê hevkari û hevxebat wê pêşta bıçe, dı nav wan da bir û baweri wê xurt û bıhêz bıbe. Ev ji tışteke zor û zehmet nine.

TKSP 2. KONGRESİ TOPLANDI

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi'nin 2. Kongresi Temmuz 1985'te toplandı. Bir hafta süreyle devam eden Kongre, Merkez Komitesi raporunu görüştü, tartıştı ve oybirliğiyle onayladı; kararlar aldı ve yeni Merkez Komitesini seçti.

TKSP 2. Kongresi'nin yayınladığı sonuç bildirisinde, Kürt ve Türk emekçilerine ve tüm demokrasi güçlerine şöyle seslenilmektedir:

"Faşist rejim kendiliğinden göçüp gitmeyecek. Faşist diktatörlüğün **"anayasası"** ve tüm diğer gerici yasalar ortadan kaldırılmadıkça, Evren-Özal çetesinin oluşturduğu tüm baskı kurumları dağıtılmadıkça durum değişmiyecektir.

"Bunu ise ancak yığınların mücadelesi, eylemiyle başarabiliriz. Bu karanlık döneme, bu zulüm ve soygun çarkına son vermek için işçi, köylü, genç, aydın, Kürt, Türk tüm demokrasi güçlerinin birlik ve direnişinden başka yol yoktur.

"Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan 6 sol partinin oluşturduğu SOL BIRLIK bu yolda atılmış önemli bir adımdır. SOL BIRLIK, kitlelerin acil ve haklı istemlerini içeren demokratik bir program sunuyor, faşist diktatörlüğü yıkmanın mümkün ve gerçekçi yolunu gösteriyor.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı işçileri,
Köylüler, gençler, kadınlar,
Barış ve demokrasiden yana tüm insanlar,
Yurtseverler,

"Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi 2. Kongresi, halklarımızı faşist diktatörlüğün zulmünden kurtarmak, ülkelerimizin geleceğini aydınlık bir yola sokmak için sizleri SOL BIRLIK'in anti-faşist demokratik programı üzeinde birliğe ve direnişe çağırır.

"Özgürlük için, demokrasi için; iş ve toprak için; zindanların boşalması, işkence ve idamlara son verilmesi için; ülkelerimizi emperyalist soygun çarkından, maceradan korumak için güçlerimizi birleştirelim.

Türk emekçileri, Türk aydın ve demokratları!

"Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi 2. Kongresi, sizi, faşist diktatörlüğün, gerici, militarist güçlerin, halklarımız arasına düşmanlık sokma, ilerici safları bölme planlarına karşı uyanık olmaya çağırır. Halklarımız kardeştir, zulme ve sömürüye karşı savaşımız ortaktır. Demokrasiyi, özgürlüğü ve barışı elele vererek, güçlerimizi birleştirerek gerçekleştirebiliriz.

"Aydınlık yarınlara doğru omuz omuza yürüyelim!"

Selim YALÇIN (TKP)

KUŞATMAYI GÜÇLENDİRMEK

Geçtiğimiz aylar iç ve dış politika açısından, diktatörlüğün rejimi tahkim etme ve emperyalizmle daha çok bağlanma planları açısından oldukça yoğun aylar oldu. Özal hükümetinin geceli gündüzlü çalışarak parlamentodan çıkardığı polis yasasını neredeyse daha meclisten çıkmadan onaylayan, iki de bir ''ne oldu çıktı mı?'' diye telaşını dile getiren Evren sonunda muradına erdi. Ama hem bu yasanın görüşüldüğü günler, hem de sonraki günler ülkemizde hemen her kesimden insanlar bu yasaya boyun eğmeyi kabul etmeyeceklerini gösterdi. SODEP'in düzenlediği Saraçhane mitingine karşı ''çevik kuvvet'' dedikleri polis gücünü, mitingi düzenleyenlerin deyimiyle, yurttaşların mitinge katılmasını engelleyecek biçimde mitingi ''koruyarak'' kullanan diktatörler, yine de biraraya gelen ve istemlerini yüksek sesle dile getiren yığınları affedemediler ve kızgınlıklarını SODEP Genel Sekreter Yardımcısı Nail Gürman'ı ve mitinge katılan 45 kişiyi tutuklayarak gidermeye çalıştılar. Ama amaçları bundan da ötedir. Onlar yeni mitingler için halkı, işçileri, aydınları, gençleri korkutmak, isteklerini kırmak istiyorlar.

Ama başaramayacaklardır. Saraçhane mitingi işçilerin, emekçi halkın tüm zorbalığa karşın, ''artık yeter'' demeye kararlı olduğunu kanıtladı. Rejimi korkutan bir potansiyelin yığınlarda varolduğu somut görüldü. Saraçhane mitingi aynı zamanda öteki muhalefet güçlerinin de açıkça rejime karşı, demokrasiden, iş, ekmek ve özgürlüklerden yana, halkın yanında aktif ve kararlı olarak yer almaları gerektiğini somut olarak gösterdi. Şimdi halkın arasına gidecek ve kulaklarını tıkamayacak her muhalif politikacı, halkın hemen her kesiminin, Saraçhane mitinginde dile getirilen istekleri yinelediğini, miting alanındaki yığınsal kalabalığın çok daha geniş yığınların sözcüsü olduğunu görecektir.

Şimdi diktatörlük tüm çabalarına karşın bir kuşatma altındadır. Diktatörlük bu kuşatmayı yarma denemelerinde bu güne kadar başarıya ulaşamadı. Sivil görüntüsünü ne yığınlara, ne burjuva muhalefet güçlerine kabul ettirebildi. Uluslararası planda da bu sivil görüntünün pek fazla etkisi olduğu söylenemez. Ama o diktatörlüğünü pekiştirmek, bir yandan zorbalığını yasallaştırmak, öte yandan da çürüyen güçlerini yeni uzlaşmalarla tazelemek için çaba göstermeye devam edecektir.

Diktatörlüğün bu türden çabalarına karşı sol güçler, en başta Sol Birlik şimdi ortaya koyduğu ve önemli ölçüde burjuva muhalefet güçlerinin de paylaştığı platformu yaymak, genişletmek göreviyle karşı karşıyadır. Şimdi herkese göstermek gerekiyor ki, diktatörlük hiçbir alanda halka karşı attığı adımları geri çekme niyetinde değildir. Diktatörlük azıcık da olsa demokrasi vermeye değil, diktatörlüğünü yeni zorbalık yasalarıyla pekiştirmeye bakıyor. Onun emperyalizmle olan ilişkilerinde de her hangi bir ulusal kaygı rol oynamıyor. Onun ekonomik politikasında da, bırakınız halkı, işçileri, köylüleri bir avuç parababasının dışında hiç bir kesim için umut yoktur.

Özal hükümetine, diktatörlüğe karşı olan herkes, tüm muhalefet güçleri şimdi yüzlerini halkın Saraçhane mitinginde dile getirdiği istemlere çevirmelidir. Artık açıkça görülüyor ki, halkın demokrasi istemi göstermelik bir parlamento ile giderilemiyor, söndürülemiyor. Halkın demokrasi istemi, emperyalizmle uzlaşma ile değil, ulusal bir politika ile, bir avuç para babasına değil, en başta işçi, emekçi sınıflara dönük bir ekonomik politikayla, zorbalıkla değil, halka haklarını savunabilme yollarını kapatmayan tersine tam bir düşünce ve örgütlenme özgürlüğü tanıyan bir içerikle doludur.

Sol Birlik, Sol Birliği oluşturan partiler işte halkın bu istemlerini kararlılıkla savunuyorlar. Onlar, diktatörlüğü çepeçevre saran demokrasi güçlerinin, demokrasiden yana olduğunu açıklayan, demokrasiye ihtiyacı olan herkesin görevinin şimdi kuşatmayı daha daraltmak olduğunu düşünüyorlar. Bunun yolu bugün halkın çizdiği ve Saraçhane mitingi ile somut olarak gösterdiği hattın gerisine düşmemek, işçi sınıfı ve emekçi halkla birlikte yürüyerek, onun demokratik bir Türkiye'yi öngören potansiyel ve perspektifine sahip çıkarak kuşatmayı güçlendirmektir.

Rüşvet... Yolsuzluk... Vurgun...

Özal'ın eski bakanlarından Özdağlar'ın mahkemede yargılanmaya başlaması ile birlikte kamuoyunda rüşvet ve yolsuzluk olayları güncellik kazandı. Devam eden yargılamanın birçok yönleri karanlıkta kalan, 25 milyarlık rüşvet olayını aydınlatıp aydınlatmayacağı bilinmiyor. Ancak bilinen bir şey var. Özal ve onun **"prenslerinden"** zehir hafiye Kahveci'nin bu olayı, diktatörlük rejimi altında ayyuka çıkan rüşvet ve yolsuzluk iddialarını aklamak amacıyla düzenlenen, **"büyük şov"** için malzeme olarak kullandığı. İlk günlerde bugünkü iktidarın, **"rüşvet ve yolsuzlukların üzerine kararlı bir biçimde yürüyen, bunun için kendi bakanının bile gözünün yaşına bakmayan"** bir iktidar olduğunu kanıtlamak üzere yoğun bir propaganda yapıldı. Ancak daha olayın birçok karanlık yanı ortaya çıktı. Sonunda bugünkü rejimi destekleyen burjuva basını bile, **"çok daha güçlü delillerle yakalanması olanaklı iken Özal'ın, delil olarak son derece zayıf bir ses bandı ile olayı gündeme getirdiğini"** ve **"Özdağlar'ın ilahlara kurban edilmek istendiğini"** yazmak zorunda kaldı.

Gerçekte ise bugünkü diktatörlük rejimi altında rüşvet, yolsuzluk ve vurgunun, bütün cumhuriyet tarihi boyunca görülmedik boyutlara vardığı biliniyor. Devlet olanaklarının yağmalanması, rejimin tepe noktalarını saran çürüme, devlet aygıtının içinde bulunduğu kokuşmuşluk, kaçakçılarla, adi suçlularla içli-dışlı ilişkiler hiçbir zaman bu kadar yaygın, bu kadar aleni ve bu kadar büyük fütursuzlukla yürütülmemişti.

Son bir ay içinde sadece gazetelere yansıyan haberler bile bunu kanıtlamaya yetiyor. 1 Temmuz tarihli Milliyet gazetesinde M.Toker, dört metrekarelik dükkanın aylık kirasının milyonu bulduğu bilinen Bodrum'da, ANAP'lı belediye başkanının **"yetkisini"** kullanarak, **"ihale falan yapmadan"** yüz metrekarelik yeri ayda 75.000 lira işgaliye ödemek kaydıyla Erkan Zenger'e verdiğini yazıyor. Özal ailesinin dostu, ANAP'lı belediye başkanının arkadaşı, arı amblemli ve Turgut Özal yazan altın kolyesi ile dolaşan Erkan Zenger'in bu yeri üçyüz metrekareye genişlettiği ortaya çıkınca aynı belediye başkanı bunu büyük bir pişkinlikle **"Eh, biraz göz yumduk, o kadarı olur"** diye yanıtlıyor. Milliyet gazetesinde yeralan benzeri bir vurgun olayının baş aktörü ANAP'lı Eminönü Belediye Başkanı gazetecilerin soruları üzerine **"Adam arkadaşımdı, orayı ona veriverdim"** diye açıklamaya yapıyor.

23 Haziran tarihli Nokta dergisinde Özal ailesinin bayan üyelerinin de kürkçülüğünü yapan, Özal ailesiyle yakın dostluk ilişkileri içinde bulunan, **"sosyete kürkçüsü"** Mustafa Pakoğlu'nun kaçakçılık suçundan yargılanacağı haberi yer alıyor. Anne Özal'ın defilelerini hiç kaçırmadığı ve Zeynep Özal'la birlikte çekilen samimi resimlerinin dedikodu gazetelerini süslediği, renkli gece yaşamıyla ilgi çeken, **"tanınmış işadamının"** şansının döndüğü yazılıyor. Aynı derginin 7 Temmuz tarihli sayısında Ulaştırma Bakanlığı'nın çıkardığı THY'nın genel müdürlük binası ihalesinde, ANAP'lı inşaat şirketlerinin vurgunu paylaşma kavgası ile birbirine girdikleri ve böylece ucu Ulaştırma Bakanı, ANAP içindeki MHP'li tosuncukların lideri, **"ülkücü"** Veysel Atasoy'a kadar uzanan yolsuzluğun ortaya çıktığı duyuruluyor.

1 Temmuz tarihli Hürriyet gazetesinin **"Bal tutan parmağını yalar"** manşeti altında, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarı Ekrem Pakdemirli'nin kurduğu kooperatifin, İzmir'in Güzelbahçe Koyunda denize nazır, 200 milyon değerindeki arsayı 12,5 milyona kapattığı haberi yer alıyor. 64 kişilik **"Beyin takımı kooperatifi"**nin üyeleri arasında Başbakan Yardımcısı Kaya Erdem, Sanayi ve Ticaret Bakanı Cahit Aral, Kültür ve Turizm Bakanı Mükerrem Taşçıoğlu, Özal'ın kardeşi Yusuf Bozkurt Özal, Başbakanlık Müsteşarı Hasan Celal Güzel ve Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük gibi isimler bulunuyor. Yürürlükteki yönetmeliklere göre evi olmayan kişilere arsa ve kredi tahsisinde öncelik tanınması nedeniyle, bu can sıkıcı bürokratik engeli, **"iş bitirici beyin takımı"**nın, İzmir Belediye Başkanı ANAP'lı Burhan Özfatura'nın yardımıyla bir çırpıda aştığı anlaşılıyor. Böylece halen arsa bekleyen 300 kooperatif ve kredi bekleyen 30 bin yurttaş varken, hepsi ev bark sahibi bu beyin takımı, arsayı bedavaya kapatmanın yanısıra, herbiri için 3 milyon 750 bin lira kredi almayı da başarıyor. Yine Hürriyet gazetesinin 9 Temmuz tarihli baskısında **"gizli"** ve **"sessizce"** yapılan operasyon ile zor durumda bulunan ve iktidara yakınlığıyla bilinen şirketlerin **"Devlet kesesinden kurtarıldığı"** ve bu şirketlerin kimler olduğunun titizlikle saklandığı duyuruluyor.

Bütün bunlar son bir ay içinde sadece gazetelere yansıyan vurgun örnekleri. Üstelik bugünkü rejimin bile kağıt üzerinde **"suç"** saydığı eylemler. Gazetelere yansımayanları ve yasalara, kitabına uydurularak, teşvik ve prim, kredi adı altında yürütülen vurgunları düşündüğümüzde, bugünkü rejimin niteliğini daha iyi kavramak olanaklı. Türkiye'nin en zengin 100 ailesi içinde yeralan ve herbirinin serveti 200 milyar lirayı geçen kişiler arasında kaçakçılık, rüşvet, sahtekarlık suçlarından haklarında birçok dava bulunan Karamehmet (Çukurova Holding), Sönmez (Sönmez Holding), Has ailesi (İstanbul Bankası), Çavuşoğlu (Hisarbank), Emin Hattat (Hema Holding), Mengenecioğlu gibi isimlerin bulunması bir raslantı mı? Binlerce yurtsever politik nedenlerden dolayı zindanlarda tutulurken kaçakçıların özel afla serbest bırakılmasının anlamı nedir? Ülkemizin içinde bulunduğu bunalım derinleştikçe, hiçbir geleceği olmayan bu asalak, talancı ve **"iş bitirici"** soyguncu çete büyük bir vurdum duymazlıkla sürdürdüğü yağmaya hız veriyor. Türkiye'nin bu çete elinden kurtarılması ülkenin geleceği için kaygı duyan her yurtseverin en temel sorunudur.

Üniversiteler bilim yuvaları mı, diktatörlüğün kışlaları mı ?

Diktatörlük gençliği düşman gibi görüyor. Her alandaki baskı ve saldırılarıyla gençliği sindirmek, yığınsal bir gençlik hareketinin önüne alabilmek istiyor. Özellikle üniversite gençliğine karşı eşi görülmedik barbarca bir saldırı yürütüyor. Paralı öğretim, YÖK sınav ve sınıf geçme yönetmelikleriyle eğitim işkence haline getiriliyor. Bir yanda YÖK'ün yasaklar çemberi, öte yandan üniversitelerde öğrenciler arasında cirit atan sivil polisler, **"sivil savunma uzmaları"** ajanları aracılığıyla üniversiteler ve yüksek öğrenim yurtları öğrencilerin kendi gönül rızalarıyla girdikleri, üstüne de binlerce, on binlerce lira ödedikleri esir kampları haline çevrildi.

Diktatörlük kamuoyunda üniversite gençliğini kıskaca almaya yönelik bu uygulamaları **"disiplini sağlama çabaları"** olarak göstermeye çalışıyor. Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı Dinçerler, **"Milli terbiyenin temel ilkelerinden biri de kışla disiplinidir"** diyor. YÖK'ün öğrencilere şarkı söylemeyi, gülümsemeyi bile yasaklayan yeni disiplin yönetmenliği, okullardaki jandarma, polis karakolları ve nihayet üniversitelerdeki yeni kolluk kuvvetleri, asker eskisi **"sivil savunma uzmanları"** işte bu kışla disiplini sağlamaya hizmet ediyor. Bellerinde copları, telsizleriyle üniversitelerdeki gençleri bir gölge gibi izleyen bu **"uzmanları"** **"Amacımız üniversitelere askeri birlikleri aratmıyacak bir düzen getirmek. Esas itibarıyla koruma ve güvenlik amacıyla görev yapıyoruz"** diyorlar.

Neyi, kimi, neden ve kimden koruyor bu asker eskisi **"uzmanlar"?** Üniversitelerdeki herkesi, temizlik işlerinde çalışanlardan, öğretim üyelerine, öğrecilere kadar herkesi **"özerk ve demokratik üniversite"** gibi **"zararlı bölücü"** görüşlere kapılmaktan, **"anarşiyi hortlatmaktan"** koruyorlar. Özellikle de öğrencileri yakın koruma altına alıyorlar. Kılık kıyafetlerinden, attıkları adıma, seçtikleri arkadaşa, okudukları gazeteye, kendi aralarındaki sohbetlerine, gittikleri filme, sınıfta sordukları soruya kadar her şeyleriyle çok yakından ilgileniyorlar. Kültürel etkinliklerini, sosyal çalışmalarını çok yakından izliyor, toplantılarında mutlaka hazır bulunuyorlar.

Üniversite ve yurtlardaki bu uygulamalardan şikayetçi olan, en basit sorunlarını bile dile getiren öğrenciler ise idarecilerin hakaretlerinden, dayak yemeye kadar her türlü davranışı göğüslemek zorunda kalıyorlar. Daha geçenlerde Edirnekapı öğrenci yurdunun eski bir boksör olan müdürünün yemekleri inceletmek için hıfzısıhaya götüren öğrencileri dövmesi bunun somut bir örneğidir.

Üniversitelerdeki herkesi, işçi ve memurlardan, öğretim üyeleri ve öğrencilere kadar herkesi vuran bu uygulamalarla diktatörlük ne amaçlıyor? Amaç, evrensel olarak kabul edilmiş bilimsel gerçekleri kabul etmeyen, Darvin'i bile yadsıyan, bilim dışı şovenist, militarist eğitim politikalarını hiçbir engelle karşılaşmadan uygulayabilmektir. Bu bilim dışı eğitim politikasının neye yönelik olduğu ise açıktır. Bu politikayla amaçlanan, yarının bilim adamlarını, mühendislerini, yargıçlarını, öğretmenlerini düşünemeyen, muhakeme edemeyen, her denileni, her istenileni halkının çıkarlarına, kendi çıkalarına ters düşse bile sorgusuz sualsiz yerine getiren robotlaşmış, Amerikancı bir kuşak yetiştirmektir.

Diktatörlüğün bu niyet ve uygulamalarına yalnızca gençler değil, aydınlık bir gelecek isteyen her yurtsever karşı çıkmalıdır.

Madenlerimiz yağmalanıyor

Geçtiğimiz günlerde Cunta'nın göstermelik parlamentosunda yeni maden yasası kabul edildi. Yasaya göre, bor, toryum, uranyum ve asfaltit gibi devlet tekelinde bulunan stratejik madenler, yabancı sermaye ortaklığı ile aranabilecek, çıkarılabilecek ve ihraç edilebilecek. Bu madenlerin dışındakiler ise özel sektör tarafından işletilebilecek ve devletin elinde bulunan madenlerde özel sektöre devredilebilecek.

Bu karar ülkemizin ulusal zenginliklerinin emperyalizmin ve işbirlikçi yerli tekellerin yağmasına daha yoğun olarak açılmasından başka bir anlama gelmiyor. Bilindiği gibi uranyum, bor ve toryum gibi nükleer teknolojide yaygın olarak kullanılan madenlerin ve diğer stratejik ulusal zenginliklerin, emperyalist talandan korunması için ilerici, yurtsever ve demokratik güçler 1960'lardan buyana bir mücadele yürütmüşlerdi. Bu mücadele sonucunda stratejik madenlerin ve zenginliklerimizin emperyalizmin ve yerli tekellerin sömürü ve yağmasından kurtarılması yolunda kimi adımlar atılmış, bunlardan bazılarının çıkarılması, işlenmesi ve aranması devlet tekeline alınmıştı. Özel sektörün elindeki bazı stratejik madenler kamulaştırılmıştı. Şimdi atılan bu adımla yıllardır sürdürülen mücadelenin getirdiği tüm kazanımlar diktatörlüğün elinde bir çırpıda yokedilmek istenmektedir.

Her fırsatta **"ulusal birlik ve ulusal çıkarlar"** paravanası arkasına gizlenmek isteyen Evren-Özal çetesinin, ülkemizin ve halklarımızın çıkarlarına düşmanca saldırısı bilinmeyen bir olgu değildir. Onların bugüne kadar yaptıkları, yüzlerinde eğriti bir biçimde duran maskeyi çoktan düşürdü. Yeni maden yasası bu gerçeğ bir kez daha kanıtlıyor. Yıllar boyunca ülkemizin doğal zenginlikleri, madenleri ve kaynakları üzerindeki yağmanın sömürünün önlenmesi uğrunda en kararlı savaşımı yürütenler komünistler, ilerici ve demokrat güçler yani gerçek yurtseverler ve onların etkinliğindeki meslek odaları gibi kuruluşlar oldu. Onlar, bu zenginliklerin ülkemizin ve halklarımızın çıkarları doğrultusunda kullanılmasını savundu. Yetersizde olsa atılmış kimi adımları onların yıllar boyu sürdürdüğü kararlı mücadelenin bir ürünüdür. Şimdi diktatörlük halklarımızın anti-emperyalist savaşım geleneklerine ve bu doğrultudaki kazanımlarına saldırıyor. Yeni yasa ile stratejik madenlerin yabancı tekellerce işletilmesine izin verilmesi, daha önce kamulaştırılmış madenlerin özel sektöre devredilmesi, bunların ülke ve halk düşmanı gerçek yüzlerini gösteren yeni bir kanıttır. Ülkemizin doğal zenginliklerinin yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilmesini önlemek içinde bu zorbalık rejimine son vermek zorunludur.

E. MIRAZ (TKSP)

BURJUVA SİYASİ PARTİLERİNDEKİ GELİŞMELER ÜZERİNE

Geçtiğimiz günlerde yapılan Halkçı Parti ve MDP kongrelerinin ikisinde de parti içi muhalefet açık farkla kazandı. Bu, aynı zamanda, Cunta'nın güdümlü iki parti **"lideri"**nin, Calp'la Sunalp'ın da sonu oldu.

Cunta, bir yandan demokratik güçleri ve kurumları tırpanlayıp halka dayattığı **"anayasa"**, öteki zorbalık yasaları ve baskı kurumlarıyla faşist bir devlet yapısı oluşturdu; diğer yandan, iç ve dış kamuoyunun baskıları karşısında, sözde **"demokrasiye"**, **"parlamenter düzene"** geçme oyunu oynamak zorunda kaldı. Bu, faşist gövdeye demokratik bir örtü geçirme çabasıydı.

Ancak bu işte de Cunta, dikensiz gül bahçesi yaratmak, ilerde herhangi bir pürüzle karşılaşmamak niyetinde idi. Bu nedenle 12 Eylül öncesi burjuva partilerinin yolu tıkanarak eski liderlerin tekrar sahneye çıkması önlenmek istendi, anayasaya, bunu amaçlıyan siyasi yasaklar kondu. Eski MIT'çi general Sunalp'ın başkanlığında iktidar için MDP yine eski MIT'çilerden Calp'ın başkanlığında da muhalefet rolüyle Halkçı Parti örgütlendi. Bunun yanısıra, bu iki partinin ve ABD emperyalistlerinin mutemet adamı Özal vasıtasıyla devreye sokulan ve seçimlere katılmak için Cunta'nın iznini alabilen ANAP'ın adayları sıkı bir veto süzgecinden geçirildi; böylece herhangi bir **"çatlak ses"**in parlamentoya girmesi önlenmek istendi.

Generaller herşeyi ferman yolu ve süngü gücüyle planlayıp yönlendirebileceklerini sanmışlardı.

Ne var ki herşey onların gönlünce yürümedi, yürümüyor. Seçimleri, -bilinen nedenlerle- MDP değil, ANAP kazandı. Ancak ABD emperyalizmine ve tekellere sadakati nedeniyle Özal ekibinin hükümeti kurması Cunta bakımından fazla bir sorun yaratmadı. Faşist düzene sahip çıkmak bakımından Cunta ile Özal hükümeti arasında sıkı bir uyum sağlandı.

Diğer yandan, özellikle Mart yerel seçimlerinden sonra, Mecliste grubu bulunan HP ile MDP boşlukta kaldılar. AP ve CHP ve MSP'nin eski yönetici kadroları kendilerine yol açma çabasını elden bırakmadılar. Bu çaba, kitlelerin muhalefeti ile birleşince, kendisini koşullara uygun olarak SODEP, DYP, RP ve kuruluş hazırlıkları içinde DESOP biçiminde gösterdi, bizzat HP ve MDP'nin saflarında bilinen çekişme ve sonuçlara yolaçtı. ANAP içinde AP, MHP ve MSP'ne yakın olan hiziplerin kavgası öteden beri biliniyor ve işler kötüye gittikçe bu kavganın daha da büyük kopmalara yolaçması şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu gelişmeler, generallerin masabaşı planlarının yürümediğini, ülkenin politik geleceğine yön vermek için kurdukları çatının dağılmakta olduğunu gösteriyor. Bu kaçınılmazdı. Su, generallerin kurduğu bendi zorluyor, onda gedikler açıyor ve doğal kanallarına yöneliyor.

Diğer yandan, sözkonusu politik çekişmeler, emekçi sınıfların mücadelesi tarafından etkilense bile, burjuva politik örgütlerinin çerçevesinde cereyan ediyor. İşçi sınıfının ve diğer emekçi halk kesimlerinin çıkarlarını dile getiren örgütler, zaten legal planda çalışma olanağından yoksun kılınmıştır. Onların kadroları ya zindan da, ya gizlenmek zorunda ya yurt dışında. Onlara karşı azgın bir terör bugün de devam ediyor.

Sözkonusu koşullarda meydanı boş bulan kimileri sol adına ahkâm kesiyorlar; SODEP'i, HP'yi ya da kuruluş hazırlıkları içindeki DESOP'u solun temsilcisi gibi gösteriyor, kitleleri bir kez daha aldatmaya çalışıyorlar. Sözkonusu burjuva partileri ne tek başlarına ne de biraraya gelince solu temsil edemezler.

Faşist rejime, onun baskı kurumlarına karşı her mücadele, hangi toplum kesiminden gelirse gelsin elbet değer taşıyor. Ancak Evren-Özal diktatörlüğünün yıkılması, faşist çarkın dağıtılması, ülkeye gerçek anlamda demokrasi getirilmesi, emekçi yığınlar geniş biçimde mücadeleye kazanılmadan, eyleme geçirilmeden mümkün değildir. Bunu ise ancak emekçi kitlelerin gerçek sözcüleri, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın devrimci, yurtsever örgütleri sağlıyabilir.

Bu nedenle, SOL BIRLIK'in tüm anti-faşist güçlere önerdiği demokratik güç birliği platformu hayati önemdedir. O faşist rejimi yıkmanın, ülkeye demokrasi getirmenin mümkün ve gerçekçi yolunu gösteriyor.

Bugün ağırlaşan ekonomik bunalım ve onun politik düzeyde yol açtığı çalkantılar, faşist rejimin çürümesi, kitlelerin artan muhalefeti solun önüne önemli olanaklar açıyor. Sol tarihi görevini iyi kavrayıp kendine düşeni yapmalı, geçmiş dönemin yanlışlarına düşmemelidir. Tutulacak halka solun birliğinden ve anti-faşist geniş mücadele platformunu oluşturmaktan geçiyor.

Hüseyin HASANÇEBİ (TSİP)

ESAS OLAN YIĞINLARDIR

"Göndermeden gitmeyeceklerdir"! Bu ilk günkü tespitimiz bugün de yerli yerinde duruyor. Biz göndermedikçe gitmeyecektir ve yığınların caydırıcı gücü sahneye çıkmadıkça ve bunun yansımaları pratik arenada zincirleme etkilerini göstermedikçe, faşizmi iktidardan göndermek mümkün olmayacaktır.

Beş yıllık pratik toplumsal faaliyet bu tespitimizi politik bir karineye dönüştürdü. Bunun, biri olumsuz iki sonucu ortaya çıktı.

Birinci ve olumsuz olanı şudur: Faşizmi "dönem" bellemişlerdi, gitmediğini görünce kendileri gittiler. Önce paniğe, sonra umutsuzluğa kapılıp, daha sonra başka kapılara kapılandılar. Bunlar burjuva devriminin "tepeden inme" yaşandığı bir toprağın kendisine has "elit" ürünleriydiler: Yığınları aynı yoldan bir kere daha "kurtaracaklardı". Yığınların kurtarılamayacağına tanık oldular ve onları yanlızlığın ve karanlığın kenarında bırakıp sıvıştılar. Giderken ve göçerken umut, inanç akıl ve ahlak gibi değerleri de yüklenip götürdüklerini sandılar. Onlara göre geride sadece yığınlar ve her şeyin yığınlarla halledilebileceğine olan boş (!) inanç ve ham hayaller kalmıştı.

İşte ikinci ve olumlu olan da buydu. Geride yığınlar ve şövalyeler mi kalmıştı, demek ki tarihin izini sürenler için her şey yerinde duruyordu. Önümüzdeki demokrasi sorunu da, daha sonrası da bu geriye kalanlar bağlamında kurcalanmalıdır.

En başta gelen sorun, üstelik istikrarlı düşünebilmenin maddi ve politik şartlarından yoksun, -ve faşizm faktörü altında- değerleri ve siyasi eğilimleri bir hayli hırpalanmış bulunan kitlelerin güvenini kazanmak, yığınları "şövalyeliğe", yani doğru olana inandırmak, doğruyu yığınsallaştırmaktır.

Bu bilimsel sosyalizme bağlı olanların görevidir, çünkü her şeyin altüs olup çürüme ve dejenerasyonun hızlandığı koşullarda sadece onların boş olmayan inancı ayakta kalabilir ve kalmıştır. Binbir zahmet ürünü ve geleceğin harcı bütün değerlerin mirasçısı onlardır ve bu mirası yılgınlık ve karamsarlık seli önünde korumak onların görevidir.

Ama bunun için doğru olmak, doğruyu bulmuş olmak yeterli değildir. Kitlelerin güvenini kazanmayı ummak bilimsel sosyalistlere "ana sütü gibi" helaldir, fakat daha önce kitlelere güvenmeyi öğrenmiş olmak, bunu ezberlenmiş bir teorik kalıp olarak değil, bir ideolojik muhteva, bir politik varolma biçimi olarak benimsemiş olmak gerekir. Doğruyu yalnız bırakmamak, sonsuz moral ve azimle ve bilimsel bir inançla sürekli arkasında olmak, onu yığınsallaştırmanın biricik hal tarzıdır.

Bunun mümkün olup olmayacağı, kitlelerin belli bir zamandaki özel durumundan çıkarılamaz. Baskı altında ve örgütsüz yığınların konjoktürel gelişimle açıklanabilecek durumları değil, ona kurtuluşunun yolunu gösterip "öncülük" yapmakla, faşizme karşı en ön safta yer tutmakla yükümlü bilimsel sosyalist politik güçlerin inançlı bir inatla kovalayacakları hedef budur.

Faşizmi de, onun toplumsal bütün hayatiyet alanlarına yayılmış enkazını da ortadan kaldırıp ilerlemenin yolunu açmak gibi gerçekten zor ve yığın gücü isteyen bir görevle, bilimsel sosyalist güçlerin bugünkü nicel görünümü arasında, kimilerine "telafi edilmesi elzem" gibi görünen bir boşluk ve nispetsizlik asla yoktur. Demokrasi mücadelesinde bilimsel sosyalizme insiyatif sağlayan objektivite işçi sınıfının kendisidir. Sonuna kadar devrimci olabildiği için sonuna kadar da antifaşist olabilen ve böyle olduğu içindir ki faşizme karşı, bir tek antifaşisti bile dışlamayan en geniş çözümleri sunabilen biricik sınıf işçi sınıfıdır. En zengin politik bileşimlere ve en geniş antifaşist birimlere işçi sınıfı ideolojisine sıkıca bağlı kalınarak kurulmuş politikalarla varılabilir.

Bu perspektif yakalanmadıkça, antifaşist mücadelede "soruları" çözmekten "meseleyi" çözmeye sıra gelmeyecektir ve bütün *mesele* bir an önce faşizmi iktidardan uzaklaştırmaktır.

ANTİKOMÜNİZM DEMOKRASİ VE HALK DÜŞMANLIĞIDIR

12 Eylül sonrasında doruğa tırmanan azgın antikomünizmin her geçen gün yeni bir örneği sergileniyor. Gerici burjuva basını en pespayesinden antikomünist yavelerle dolup taşıyor. Burjuvazinin sözcüleri, çanak yalayıcıları, iyice gemi azıya alan antikomünist çığırtkanlıkta birbirleriyle yarışıyorlar. Burjuva partileri, **"komünizm mikrobu"**na karşı en etkili panzehirin kendi ellerinde olduğunu ispat için çırpınarak, cuntadan geri kalmadıklarını göstermeye çalışıyorlar. **"Vatan-millet", "milli birlik ve beraberlik"** türküleri, her zaman olduğu gibi antikomünist nakaratlar eşliğinde yüksek perdeden ve koro halinde yineleniyor. Burjuvazinin borazanını çalmaya başlayan kimi eski solcular da bu koroya kendilerince katkıda bulunuyorlar.

Faşist cuntanın başbakanı Özal, DISK ve Barış Derneği yöneticilerini keyfince suçlarken, bayağı antikomünizmden medet ummaktaydı. Bir Amerikan gazetesine verdiği bu demeciyle Özal, aynı zamanda ABD yönetimine ne yaman bir antikomünist olduğunu gösterip **"yardım"** koparmaya çalışmaktaydı. Hatırlanacağı gibi, Özal ABD'yi ziyareti sırasında da Türkiye'de tek bir siyasi mahkum olmadığını iddia ederek, siyasi parti yöneticilerinden sendikacılara, sanatçılardan barışçılara kadar herkesi pervasızca terörist ilan etmişti. Özal, antikomünist meşrebine ve rejimin mantığına uygun olarak, antikomünist saldırganlığını sürekli artırıyor.

Geçtiğimiz ay içerisinde, azılı antikomünist Tercüman gazetesi, aralarında Behice Boran, Beria Onger, Oya Baydar ve Melike Demirağ'ın da bulunduğu yüzlerce ilerici, demokrat ve komünisti **"kadın teröristler"** diye karalamaya kalkıştı. İktidara çöreklenmiş asıl teröristlere karşı çıkan herkesin boynuna **"vatan haini terörist"** yaftasını asmaya çalışan burjuvazi, yılların birikimine dayalı antikomünist şartlandırmaları kullanarak, barış ve demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm güçlerini tecrit etmeyi amaçlamaktadır. 12 Eylül'den bu yana, başta TV olmak üzere her tür araç kullanılarak, komünistler, demokratlar, yurtseverler ve ilericiler, **"eli kanlı terörist caniler"** diye tanıtılmaya, kitaplardan daktilolara dek herşey **"cinayet aleti"** gibi gösterilmeye çalışıyor. Sol Birliğin kuruluşu da Milliyet gazetesi tarafından **"Vatan hainleri birleşti"** manşetiyle duyurulmuştu.

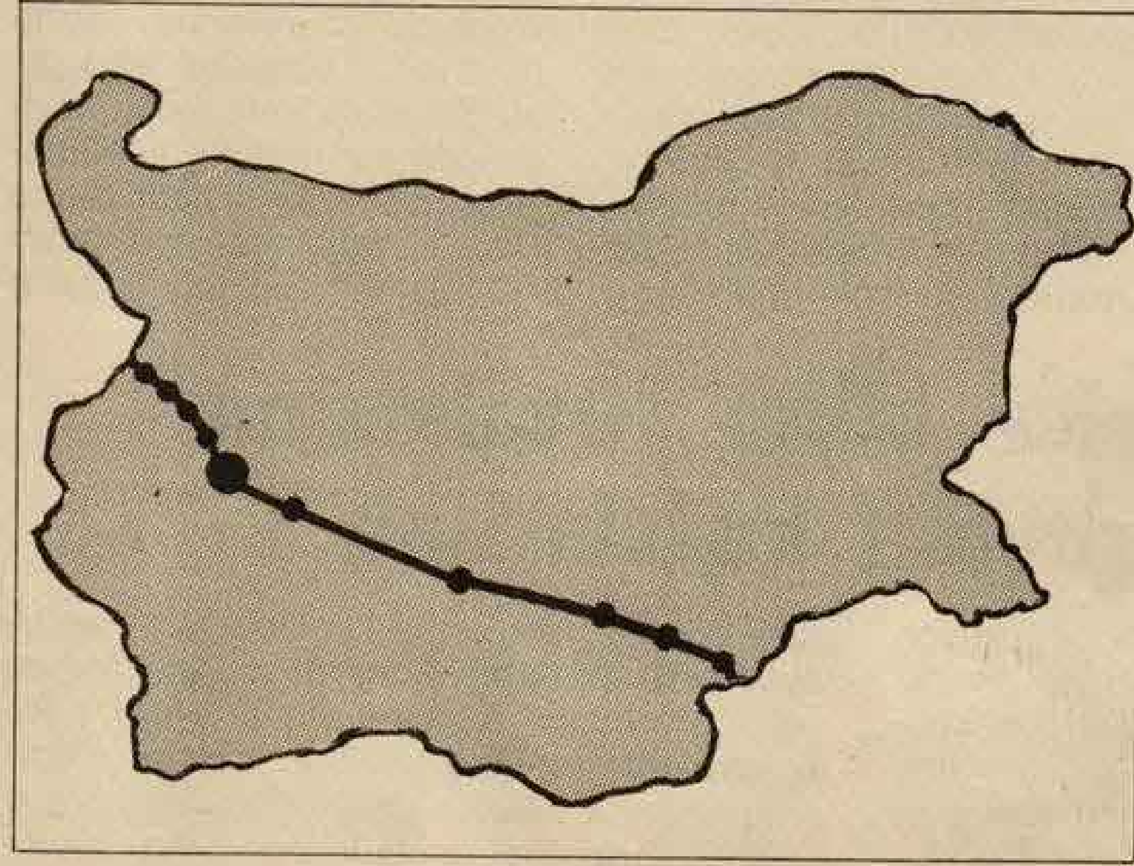
Komünizm, burjuvaziye göre, faşist cuntaya ve onun anayasasına göre, Türk Ceza Kanunu'nun faşist Mussolini dönemi Italyan Ceza Kanunu'ndan aktarılıp zaman içinde daha da ağırlaştırılan hükümlerine göre elbette büyük suçtur. Zaten ta başından beri, binlerce yıllık sömürü ve baskıya dayalı sınıflı toplumların molozlarını silip süpürmeye azmetmiş komünistler burjuvazinin gözünde bir **"heyülâ"**dır. Kapitalizmin mezar kazıcısı işçi sınıfının öncüleri, kapitalizme tarihe gömerek doğacak yeni toplumun kararlı savaşçıları komünistlerin, burjuvazi tarafından can düşmanı diye nitelenmesinde şaşılacak bir yan yoktur. Bu yüzden burjuva ideolojisinin temel taşlarından biri haline gelmiştir antikomünizm. Faşist ideolojide ise, antikomünizm had safhaya ulaşır.

Antikomünizm, sadece komünistleri tecrit etmeyi, etkisizleştirmeyi, komünizmin kitleler nezdinde itibar kazanmasını engellemeyi amaçlayan bir ideolojik saldırı aracı değildir. Gerici burjuvazi, antikomünist saldırılarını aynı zamanda ilericilere, demokratlara, yurtseverlere de yöneltmekte; tüm barış ve demokrasi güçlerinin mücadelesini bölmek, zayıf düşürmek ve boğmak için antikomünist motiflere başvurmaktadır.

Antikomünizme karşı çıkmak, demokrasiden yanayım diyen herkesin boynunun borcudur. Demokratlıkla antikomünizm bağdaşmaz. Halklarımızın faşist diktatörlüğe karşı sürdürdüğü demokrasi mücadelesi, antikomünizme karşı mücadeleyi de doğrudan kapsamaktadır.

GURBET YOLU ÜZERİNDEKİ "KAMPANYA" NEYİ AMAÇLIYOR ?

Geçtiğimiz yıl komşumuz Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'ne karşı başlatılan karalama kampanyası adım adım geliştiriliyor. CIA tezgahlı bir dizi senaryo bölüm bölüm sahneye konuyor.

ABD emperyalizmi bir dizi kampanyalarla Türkiye ile komşularının arasını açarak, onu çevresinden yalıtlamak ve daha kolayca kendi saldırgan planlarına alet etmek istiyor.

Diğer yandan, faşist rejim bu kampanyalarla, içerde insan haklarına, demokrasi güçlerine karşı işlediği suçları, Kürt halkı üzerindeki ağır baskı ve zulmünü gizlemeye, şovenizmi kışkırtmaya böylece iç ve dış kamuoyunun dikkatini başka yana çekmeye çabalıyor.

Emperyalistler ve faşist rejim, kitlelerin diktatörlüğe karşı artan tepkilerini ve öfkesini sosyalist Bulgaristan'a yöneltmek, böylece sosyalizme karşı kin ve nefret duygularıyla dolmuş bir kamuoyu yaratmak istiyorlar.

Bu amaç ve hedef üzerinden başlayan kampanya, yurt içi ve dışı düzenlenen miting ve gösterilerle, boyalı basının manşet haberleriyle en yüksek düzeye ulaştı. Kimi çevrelerin bu kampanyadan etkilenerek, emperyalistlerin ekmeğine yağ sürdüğü çok açık görüldü.

Bulgaristan karşıtı kampanyanın en temel senaryosu Papa suikastı davası, Ağca'nın yalanlarına sahne olarak devam ediyor. Ancak dava geliştikçe kimilerinin telaşı artıyor. Çünkü dava, Bulgaristan'ı ve Sovyetler Birliği'ni suçlayacak bir kanıtı ortaya koyamadı. Büyük umutlar bağlanan Ağca'nın, suç ortağı diye gösterdiği Bulgar vatandaşı Antonov'la yüzleştirilmesinden de Bulgaristan'a karşı bir kanıt elde edilemedi. Sosyalizmi mahkum etmek için açılan bu dava, tersine işliyor. Her yeni gelişmede, yeni bir açıklamada Papa suikastı ile Türkiye'deki çeşitli terör olaylarının arkasındaki faşistlerin ilişkisi, bağı daha da açığa çıkıyor. Senaryolar tutmuyor, oyun sökmüyor.

Ikinci perde, Bulgaristan'daki kimi uygulamalar gerekçe gösterilerek **"Bulgar zulmü"** adı altında başlatılan kampanyaydı. **"Türklerin ve Türkiye'nin ulusal çıkarlarını"** savunduğunu söyleyen Evren-Özal çetesi ve MIT denetimindeki gerici faşist örgütler tarafından kışkırtılarak kampanya hızlandırıldı. Şovenizmin, vargüçle yaygınlaştırıldığı bu kampanyaların son halkasını E-5 Karayolu ve **"Zulüm Kapısı"** adı altında başlatılan karşı propaganda oluşturdu.

Izin döneminde Türkiye'ye izine gidecek işçilere Devlet Bakanı Mesut Yılmaz **"Bu yıl otomobille gelmeyin"** çağrısında bulundu. Günlerce boyalı basın E-5 Karayolu ile ilgili açıklamalar yaptılar. Ama bu karalama kampanyası, araba ile izine gidip dönen işçiler tarafından açıkça yalanlandı.

E-5 Karayolu'nun Bulgaristan sınırları içinde kalan bölümünde ne baskı vardı, ne de zulüm! Sınır kapısında verilen harita, izlenmesi gereken yolu, park ve mola yerlerini açıkça gösteriyordu. Gidip dönen işçiler, yolculuklarının en rahat bölümünün Bulgaristan yolu boyunca geçtiğini söylüyorlar.

Bulgaristan'a karşı sürdürülen bu yalan ve iftira kampanyası, uzay savaşı projeleri yapan emperyalizmin sosyalizme karşı açtığı **"Haçlı Seferi"**nin bir parçasıdır. Bu amaç apaçık ortada iken şimdi her ilericinin, her namuslu insanın yapması gereken, bu kampanyaya karşı çıkmak bu yalan ve iftira furyasının esas amacını ikircimsiz olarak yığınlara anlatmaktır.

HALKÇI PARTİ KONGRESİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Halkçı Parti Kongresinde Aydın Güven Gürkan, eski başkan Necdet Calp'ın iki katı oy alarak genel başkanlığa seçildi. Partinin yönetim kurullarında da seçimi çoğunlukla Gürkan taraftarları kazandı.

Gürkan seçildikten sonra yaptığı ilk açıklamada; Halkçı Parti'nin eski sessizlik ve uysallığını bırakacağını ve yeni bir politik kimliğe yöneleceğini açıkladı. Sendikalaşma ve grev hakkına getirilen kısıtlamalara, yeni polis yasasına ve işkenceye karşı çıktı, kapsamlı bir af istedi ve 1961 ve 1982 anayasalarının mahzurlu yanları olduğunu belirtti.

Öte yandan Halkçı Parti'nin parlamento grubunu halen geniş ölçüde denetimlerinde tutan Necdet Calp ve ekibi de kongreyi değerlendirdiler. Bu değerlendirmeye göre: **"HP eski yönetiminin sessiz kalışı aslında çekingenlikten değildi. Günün koşulları içinde ülke çıkarları sessiz kalmalarını gerektirdiği içindi. Bu tavır HP içinde ve kamuoyunda yanlış anlaşılmıştır."**

Daha sonra yapılan MPD Kongresinde de Evren'in has adamı Sunalp, açık farkla genel başkanlığı kaybetti ve Ülkü Söylemezoğlu başkan oldu.

Halkçı Parti, MDP ile birlikte cunta partisi olarak kurulmuştu. 1983 seçimleri için faşist cunta tarafından yapılan plana göre; MDP iktidar partisi HP ise muhalefet partisi olacaktı. Her iki partinin yönetimlerinin kilit noktalarına cunta ağırlığını koyarak gerekli müdahaleleri yaparak kendine bağlı olan kişilerin gelmesini sağlamıştı.

ANAP'ın seçimi kazanması bu planın daha değişik uygulanmasına neden oldu. Faşist yönetim uygulamalarını ANAP aracılığıyla sürdürmeye yöneldi. Ancak önemli bir sorun daha gündeme geldi: 1984 yerel seçimleri parlamento içi **'muhalefet'** partilerinin kitle desteğine sahip olmadıklarını gösterdi. Bu partiler bir açmaza düştüler: Bir yandan kuruluş işlevlerine uygun olarak seslerini çıkarmamak, susmak; öte yandan ise kitle desteğini kazanabilmek için ekonomik krize ve durmadan artan baskılara karşı çıkmak zorundaydılar. Bu karşı çıkışı o denli düşük ve kimsenin ciddiye almadığı düzeyde yaptılar ki, parti olarak varlık nedenleri ortadan kalkmaya başladı. Böylece iç çelişkiler keskinleşti ve yeni yönetim arayışları doğdu.

HP'de ve MDP'de daha üç yıl önce faşist cuntanın doğrudan desteklediği yönetimler değişti. Bunlar yeni ve önemli gelişmelerdir. Faşizmin doğrudan desteğiyle yönetime gelmiş kadronun, etkinliği tümüyle kırılmasa bile, yönetimden uzaklaştırılması, faşizmin eski güç ve etkinliğinde olmadığını sergilemektedir.

Son gelişmelerin de açıkça gösterdiği gibi bugün uygulanan ekonomik-politikanın yarattığı hayat pahalılığına karşı çıkmadan, hiç eksilmeyen baskıları en azından protesto etmeden bir parti olarak varlığını sürdürmek olanaksız duruma gelmiştir. Son üç yılda toplumsal muhalefetteki belirgin yükseliş cunta partilerini sarsar duruma gelmiştir. Tabandan emekçilerin muhalefeti ve örgütlenmesi arttığı oranda legal siyasi partilerdeki muhalefet de daha etkin olmaya çaba gösterecektir.

Bugün faşist yönetime karşı yükseltilmesi gereken protestonun en önemli temellerinden bir tanesi de Kürt ulusu üzerinde uygulanan yoğun baskılardır. Son bir yıldır T.Kürdistanı'ndaki terör hiçbir sınırlama tanımaz durumdadır. Tüm hakları gaspedilmiş olan Kürt ulusu, bu yetmiyormuş gibi yoğun bir devlet terörüyle karşı karşıyadır. Faşist yönetime muhalefet eden güçlerden özellikle de sosyal-demokratlar Kürt ulusuna karşı uygulanan bu baskılara karşı sessiz kalmamak zorundadır.

Sosyal demokrat hareket kendi dışındaki sol güçlerle arasına duvar örme politikasından vazgeçip işbirliğini geliştirdiği oranda faşist yönetime karşı daha etkin bir muhalefet gücü ortaya çıkmış olacaktır.

Polise sınırsız yetkiler veren yasa yürürlüğe girdi

ZORBALIK YASALAŞTI

Evren-Özal çetesinin, ülkede faşizmi kamulaştırma yönünde adımlarından biri olan **"Polis Vazife ve Selahiyetleri"** yasası, bazı ufak-tefek değişikliklerden sonra meclisten geçti. Yasa, Evren tarafından onaylanıp, 25 Haziran 1985 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi.

Kademeli ve süreç içersinde sıkıyönetim kaldırılarak yerine geçrilecek olan yasa ile polise sınırsız yetkiler veriliyor.

Evren-Özal çetesinin **"demokrasiye geçiş"**in koşullarından biri olarak getirdikleri yasa, faşist rejimin Batı'daki dostlarının bir kısmı da dahil olmak üzere, ulusal ve uluslararası planda büyük tepki ile karşılandı.

Yasa, daha parlamentoda görüşülürken, HP'nin muhalefeti ile karşılaştı. HP'nin yanı sıra, ANAP içinde de yasaya karşı çıkanlar oldu. 34 ANAP'lı oylamaya katılmadı, 1'i çekimser kaldı. MDP'den 40, HP'den ise 18 milletvekili oylamaya katılmadı. Yasa, 99 red oyuna karşı 179 oyla kabul edildi.

Meclis dışında ise SODEP ve DYP çeşitli tonlarda da olsa yasaya karşı olduklarını dile getirdiler.

Bunların dışında, Türkiye Barolar Birliği Başkanı Teoman Evren, **"bu yasadan sonra polisin yargısal denetimi hiç mümkün olmayacaktır"** diyerek, varolan yargı denetiminin de çıkarılan yasa ile ortadan kaldırıldığını belirtiyordu.

Ülke çapında büyük tepkilere yol açan yasa, yurt dışında da, özellikle Avrupa kamuoyunda yoğun tartışmalara yol açtı. Daha yasa mecliste görüşülürken, Türkiye'de bulunan AET temsilcisi **"Türkiye insan hak ve özgürlüklerine saygılı olmalıdır"** diyerek, yasanın içeriğine karşı olduğunu dile getiriyordu. Bunun yanı sıra; Temmuz ayı başında Hamburg'da toplanan Avrupa Konseyi **"Mini Toplantısı"**nda sosyalist grup, yeni kabul edilen yasanın anti-demokratik bir içerik taşıdığını öne sürerek, bunun, sıkıyönetimsiz sıkıyönetim anlamı taşıdığını ve bunun için 1986 yılında Türkiye'de yapılacak toplantının iptal edilmesi talebinde bulundu. Gerekçelerinden biri de; yeni çıkarılan Polis Yasası idi...

Faşist cuntanın ANAP eliyle meclisten geçirttiği yasanın usul ve esas yönünden iptali için HP Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. 93 imzalı başvuru da yasanın, Anayasa'nın 25. maddesine aykırı hükümler taşıdığı belirtilmektedir.

Ancak bunu ve benzeri yasaları geçersiz kılacak asıl güç, kitlelerin faşist rejime karşı yükselecek mücadelesidir.

TKEP üyesi Kazım KARA öldürüldü

7 Haziran 1985 günü, Türkiye Komünist Emek Partisi üyesi Kazım Kara, tutuklu bulunduğu Mersin cezaevinden polis tarafından götürüldü. Daha sonra ise arkadaşları ve ailesi ölüm haberini öğrendiler.

Kazım Kara Nisan 1981'de Adıyaman'da bir polis ve bir bekçinin ölümüyle sonuçlanan silahlı çatışmanın sanıklarından bir tanesi olarak tutuklu bulunuyordu. Aynı nedenle yakalanan 55 yaşındaki kardeşi Yusuf Ali, 1981'de sorguda polis tarafından öldürülmüştü.

Kazım Kara üç yıl tutukluluktan sonra mahkemeye çıkartılmıştı. Hakkında suçlayıcı hiçbir kanıt bulunamadığı gibi sorgusunda da herhangi bir şey kabul etmemiş olduğundan yakında tahliye olması beklenmekte idi.

SOL BİRLİK AÇIKLAMASI

Faşist diktatörlüğün Kürt halkına karşı giriştiği ilan edilmemiş savaşın boyutları son derece tehlikeli bir biçimde genişletiliyor. "Huzur operasyonu" adı altında Türkiye Kürdistanı'nda başlatılan terör dalgası içinde yüzlerce köy basıldı, çocuk, genç, yaşlı demeden meydan dayağından geçirildi, binlerce yurtsever gözaltına alındı ve ağır işkencelere uğradı. Bugüne kadar sadece gazetelere yansıdığı kadarıyla yüze yakın kişi "operasyonlarda" katledildi. Devleti ve huzuru korumak amacıyla silahlı çeteler oluşturuldu, sınırı mayınlamak gerekçesiyle köylerin ve kasabaların boşaltılmasına başlandı. Sınırın boydan boya ışıklandırılması, seri operasyonlar için özel "huzur yollarının" yapımı sürdürülüyor. Nihayet cuntanın içişleri bakanı "Güneydoğu'da gerilla savaşı veriyoruz" diyerek Kürt halkına karşı sürdürülen bu ilan edilmemiş savaşı açıkça tasdik etti.

Diktatörlüğün bu insanlık dışı saldırıları yalnızca Türkiye Kürdistanı ile sınırlı değildir. Irak'taki gerici Saddam yönetimi ile askeri operasyonlar için bu ülkenin topraklarına girilmesine olanak veren saldırgan bir anlaşmanın yapıldığı biliniyor. Nitekim diktatörlük bugüne kadar defalarca Irak sınırını geçerek buradaki Kürt yurtsever güçlerine karşı açık saldırılarda bulundu. Benzeri bir anlaşma son dönemde Iran'la da yapıldı ve buna dayanarak mayıs ayı içinde Iran Kürdistanı'nda ortaklaşa askeri operasyonlar yürütüldü. Son günlerde boyalı basında Iran ve Irak'taki "ayrılıkçı güçlerin birleştikleri ve bunun sınırlarımız için büyük bir tehlike oluşturduğu" yolunda haberlerin yer almasına paralel olarak diktatörlüğün çok daha tehlikeli yeni saldırılar için kapsamlı hazırlıklar içinde olduğu görülüyor. Türkiye ve Batı basınında diktatörlüğün yoğun bir biçimde askeri birlikleri "Doğu"ya kaydırdığı, Irak sınırında binlerce kişilik ağır silahlı birliklerden, jandarma ve komando ekiplerinden oluşan yığınak yapıldığı, Irak'la ortaklaşa bir harekat planlandığı ve bu amaçla Irak'ın da Iran'a karşı savaşa sürdüğü bir tugayını Irak Kürdistanı'na geri çektiği yazıldı. Cuntanın savunma bakanı bu hazırlıkları "sınır bölgesinde planlanan askeri manevralar" için olduğunu söyleyerek doğruladı.

Bütün bu girişimler Türkiye'nin bölgede ulusal kurtuluş savaşı veren halklara karşı ABD emperyalizminin ve NATO'nun jandarması olarak kullanılması planıyla bağlıdır. Türk askeri birliklerinin yığıldığı bölgenin Sovyetler Birliği sınırlarına, Iran Irak birliklerinin çarpıştığı cepheye ve bölgede ABD çevik güçleri için hazırlanan askeri üslere çok yakın olması Türkiye'nin Ortadoğu'da yeni bir gerginlik ocağı yaratmayı amaçlayan son derece tehlikeli serüvenlere sürüklenmesi, emperyalizmin bu planında diktatörlüğün doğrudan bir rol üstlenmesi yolunda atılan bir adımdır. Bir yandan Türkiye'nin körfez savaşına "barış gücü" paravanası altında doğrudan bulaştırılması ve bu yolla bölgede ABD askeri varlığının güçlendirilmesi için el altından belli hazırlıklar yapılırken, öte yandan diktatörlük eliyle bölgede Kürt halkının meşru hakları ve ulusal çıkarları için savaşan yurtsever güçlerin, Kürt ulusal hareketinin ezilmesi amaçlanıyor.

Diktatörlük Kürt halkına yönelik bu soykırım planını ve bölgeye ilişkin saldırgan amaçlarını "ulusal çıkarlar" gerekçesinin arkasına gizlemek istiyor. Ülkemizin "Sovyetler Birliği'ne karşı kalkan ve Ortadoğu halklarına karşı kılıç" olarak kullanılmasının ulusal çıkarlarla hiçbir ilişkisi yoktur. Tersine patlamaya hazır bir barut fıçısını andıran bu bölgede, Türkiye'nin barışı tehdit eden bir gerginlik unsuru olarak kullanılması, emperyalizmin çıkarları uğruna yeni saldırılara alet edilmesi, ülkemizin büyük felaketlerle sonuçlanabilecek maceralara sürüklenmesinden başka bir "kazanım" getirmeyecektir. Irak ve Iran'da sınırlara yakın bölgede, gerici rejimlere karşı özgürlük ve ulusal kurtuluş için Kürt halkının yıllardır süren direnişi ise ne Türkiye'nin güvenliğini, ne de sınırlarını tehdit ediyor. Çünkü onların Türkiye halkları ile bir "hesabı" yoktur. Onların mücadelesi ABD emperyalizmini ve ülkelerindeki gerici rejimleri hedef alıyor. Bu nedenle onlar sadece emperyalizmin ve yerli uşaklarının çıkarlarını tehdit ediyor.

Diktatörlük Türkiye Kürdistanı'nda aylardır Kürt halkına karşı sürdürdüğü baskı ve zorbalığı "ayrılıkçı, bölücü çetelere" karşı yürütülen bir savaş gibi göstermek istiyor. Kürt halkı egemen Türkiye burjuvazisinin onun varlığını inkar eden, yıllardır en zorbaca yöntemlerle sürdürülen zorla asimilasyoncu politikaya, soykırıma ve ulusal baskıya karşı mücadele ediyor. Kürt halkı onu yıllardır sömüren ve çağdışı bir yoksulluğa mahkum eden Türkiye burjuvazisine ve onunla işbirliği içindeki Kürt egemen sınıflarına karşı savaşıyor. Kürt halkı ülkemizin diktatörlüğün pençesinden kurtarılması, ABD emperyalizminin saldırgan amaçları için kullanılmasına son verilmesi için, barış ve demokrasi için mücadele ediyor. Türk ve Kürt halklarının çıkarları bir ve mücadelesi ortaktır. Bunun "Türk halkıyla bir toprak kavgası" gibi gösterilmesine izin verilmemelidir. Kürt halkına yönelen insanlık dışı saldırılar karşısında sessiz kalınmamalıdır. Diktatörlüğün bunu, polis yasasında olduğu gibi, demokrasi güçlerine yönelen yeni saldırılar için gerekçe olarak kullanması engellenmelidir.

Sol Birlik tüm ilerici, demokratik ve yurtsever güçleri diktatörlüğün bu tehlikeli girişimini önlemek üzere seslerini yükseltmeye çağırıyor. Kürt halkı üzerindeki barbarca saldırılara son verilmelidir. Tutuklamalar, işkenceler, katliamlar ve idamlar durdurulmalıdır. Kürt köylerinin boşaltılmasına, sürgünlere son verilmelidir. Irak ve Iran'la yapılan türden, gerici rejimlerle Türkiye arasında varolan gizli saldırgan anlaşmalar iptal edilmeli, Türk askeri birliklerinin komşu ülke topraklarına yönelik saldırıları, sınır ihlalleri durdurulmalıdır. Ülkemizin ABD emperyalizminin saldırgan amaçları uğrunda Ortadoğu halklarına karşı bir jandarma olarak kullanılmasına izin verilmemelidir.

SOL BIRLIK
(PPKK, TIP, TKEP, TKP, TKSP, TSIP)

15-16 Haziran Danimarka, İsviçre ve Avusturya'da kutlandı

DAHA İLERİ, YENİ 15-16 HAZİRAN İÇİN !

Türkiye işçi sınıfının "15-16 Haziran Direnişi", Danimarka'da, Isviçre'de ve Avusturya'da Sol Birlik taraftarlarının ortaklaşa düzenledikleri toplantılarda coşkuyla kutlandı.

Danimarka'da düzenlenen geceye katılan TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu, Sol Birlik adına yaptığı konuşmada, Sol Birlik'in kurulmasının demokrasi mücadelemiz için atılmış önemli bir adım olduğunu, Türkiye'de siyasal güçler dengesinin faşizm aleyhine değişmesinin yolunu açacağını söyledi.

Isviçre'de Sol Birlik taraftarlarının ortaklaşa düzenledikleri toplantı Basel kentinde yapıldı. 800'ün üzerinde izleyicinin katıldığı toplantıda, DISK yönetim kurulu üyesi Yaşar Arıkan bir konuşma yaptı.

Türkiye işçi sınıfının, siyasi iktidar ve Amerikancı sarı sendikacılar tarafından hazırlanan oyunu 15-16 Haziran direnişiyle bozduğunu söyleyen Arıkan, **"DISK'li işçiler Sol Birlik'in kuruluşunu bunun için sevinçle karşıladılar. Kürt ve Türk emekçilerinin bunca baskıya rağmen yok edilemeyen mücadelesi Sol Birlik'in kurulması ile güç kazanarak ete kemiğe bürünecektir."** dedi.

Avusturya'daki 15-16 Haziran Direnişi'ni kutlama toplantısı Sol Birlik taraftarlarınca Viyana'da düzenlendi. Toplantıda, DISK üyesi Türkiye Maden-Iş Sendikası'nın Genel Sekreteri Halit Erdem yaptığı konuşmada, 15-16 Haziran Direnişi'ne neden olan koşulları, o dönemin ekonomik, politik ortamını anlattı ve 15-16 Haziran Direnişi'nde işçilerin eylemlerinden yaşanmış örnekler verdi. Halit Erdem konuşmasını, **"Bugün işçi sınıfımızın daha ileri, yeni 15-16 Haziranları yaratma potansiyeli vardır. Işçi sınıfının gücüne inanan devrimciler bu ruhu ve geleneği yaşatmak ve korumakla yükümlüdürler."** diyerek tamamladı.

Toplantının tartışma bölümünde söz alanlar, bugün faşizme karşı işçi sınıfının ve tüm demokrasi güçlerinin birliğinin önemi üzerinde durdular, Sol Birlik'i bu konuda atılmış ileriye dönük bir adım olarak değerlendirdiler ve Sol Birlik taraftarları olarak diğer demokratik güçlere eylem birliği çağrılarını yinelediler.

Danimarka Sol Birlik Komitesi'nin basın açıklaması

Danimarka Sol Birlik Komitesi, orman yasası olarak nitelediği yeni polis yasasını protesto etti.

Türkiye'de **"demokrasiye dönüldüğü"** iddiasını kaba bir demagoji, yeni polis yasasını da bunun bir göstergesi sayan Danimarka Sol Birlik Komitesi, yaptığı basın açıklamasında, demokrasi güçlerine şu çağrıyı yapıyor:

"Polisin dilediği anda dilediği kişinin evine girebildiği, istediği kişiyi gözaltına alabildiği, bir tiyatro temsilini, müzik eserini yasaklayabildiği, bir derneği kapatabildiği, kişileri fişleyebildiği ve dahası polisin dilediği kişiyi tutuklanma korkusundan uzak olarak öldürebildiği bu orman kanununu protesto ederiz. Önümüzdeki dönemde bu yasanın teşhiri için bir dizi çalışmalar örgütleyeceğimizi duyururken, tüm demokrasi güçlerini bu yasaya karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz."

SOL BİRLİK AÇIKLAMASI

Kürdistan Öncü Işçi Partisi (PPKK), 10.04.1985 tarihli bir yazıyla Sol Birlik partilerine başvurarak, Merkez Komitesi toplantılarında Sol Birlik Deklarasyonu'ndaki "Türkiye'nin Toplumsal Kurtuluş Yolu" bölümünün partilerinin programıyla çeliştiğini ve bu aşamada Demokratik Güçbirliği Platformu'nda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının yeralması gerektiğini kararlaştırdıklarını iletmiş ve bu bölümlerin yeniden tartışılması önerisinde bulunmuştu.

Sol Birlik partileri, platformun temel metinlerinin tarafların karar organlarınca onaylanmış olduğunu ve bu metinlerde değişiklik yapılması yolundaki önerileri tartışmaya yetkisi bulunmadığını belirterek, PPKK'nın önerisinin ancak normal işleyiş kuralları içinde görüşebileceğin kararına vardı.

Sol Birlik'in bu kararını görüşen PPKK daha sonra ilettiği bir yazıyla, önerisi kesin bir sonuca ulaşıncaya değin Sol Birlik organlarına gözlemci olarak katılma isteğini dile getirdi ve bu istek Sol Birlik partilerince kabul edildi.

SOL BİRLİK
YAZIŞMA ADRESİ
Postlagerkarte
Nr. 056934 B.
41 Duisburg BRD

AGAHDARÎ

Şerê dıji gelê Kurd ku diktatoriya faşi ne ilan kıriye iro dajo. Roj bı roj fıreh dıbe û xeteriya wi zêde dıbe. Dı Kurdıstana Tırkiyê da têror tê ajotın. Lı ser sedan gundan gırtın; pir, kal, zar, xort negotın êşkence lê kırın. Bı hezaran welatparêz hatın gırtın. Bı gora rojnamên burjûvazi heta iro nêzıkê 100 kes hate kuştın. Bona parastına dewletê grubên cerdû cehşan sazkırın û bıçekkırın. Gund û bajarên lı hıdud valadıkın. Dı hıdudan da rê çêdıkın, şev ronahi dıkın û mayina datinın. Lı vê axıriyê da wezirê hundır: "Em dıji Kurdan şereke partizani dajon" got, net û emelên diktaroriyê eşkere kır.

Êrişkariya diktatoriya faşi ne bı tenê lı ser Kurdıstana Tırkiyê da dojo. Çawa tê zanin bı sazûmana kewneperest ya Saddam ve lı ser peymana alikariya hev kırınê, diktatoriya faşi a Tırkiyê çend caran kete nav axa Kurdıstana Iraqê. Dıji hêzên welatparêz ya Kurdan şer kır. Lı van dawiyê da bı İranê ve ji peymanek wek vê çêkırın. Leşkerên Tırk dı nav meha Gulanê, bı tevi paşverûyên İranê ve nav erdê Kurdıstana İranê da operasyon çêkırın, dıji Kurdan şerkırın.

Ev wazifa han, ango dıji şerê rızgariya neteweyi a navçeyê, wazifa cendırmetiyê bı destê Emeriqayê û planên NATO ye ku dane Tırkiyê. Ewana dıxwazın bı destê diktatoriya faşi hêzên welatparêz ya ku jı bo heqên dêmoqrati û neteweyi a Kurdan şerdıkın bıpelıxinın.

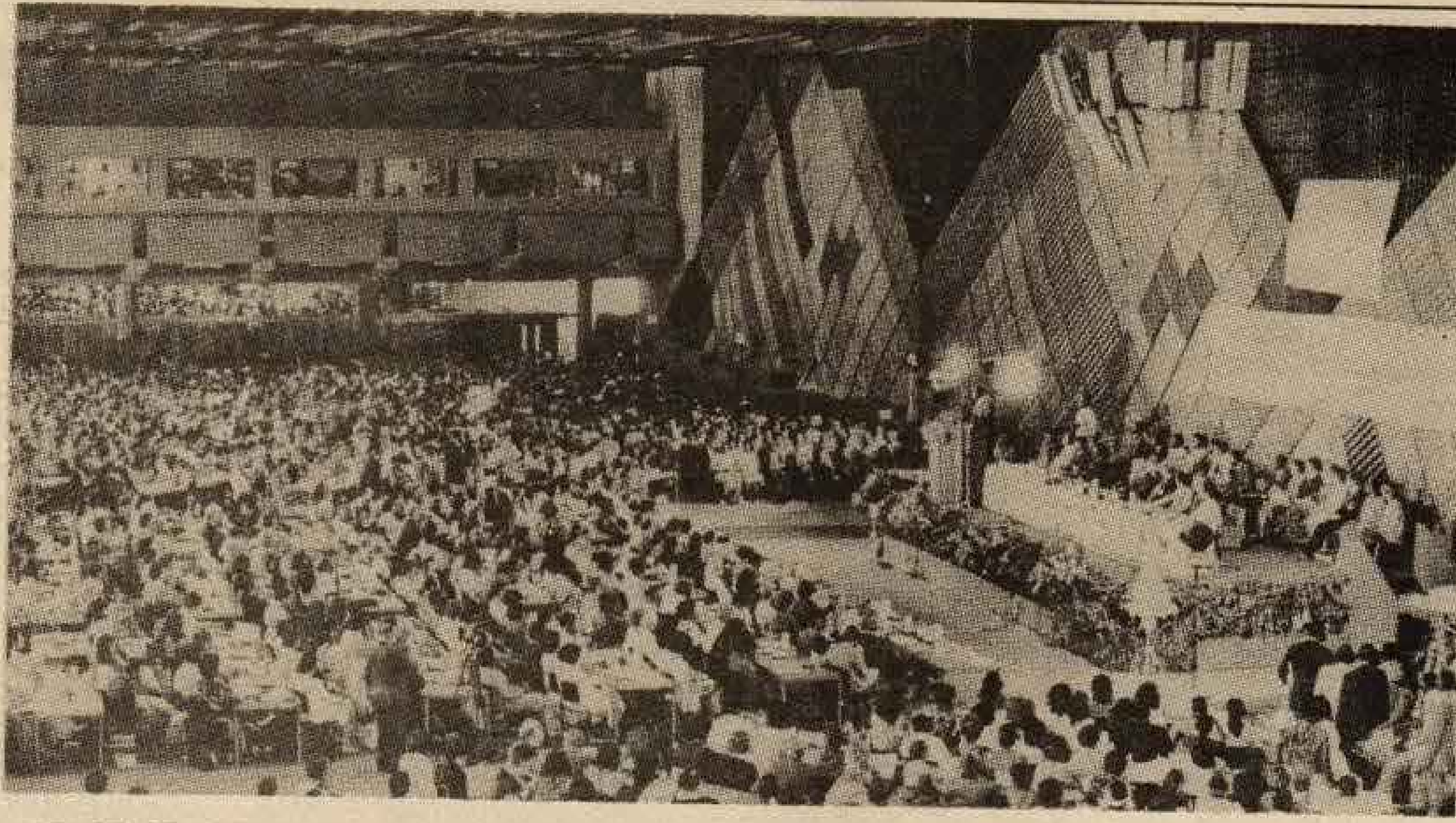
Plana êrişker jı bo navçeyê û qırkırına gelê Kurd, cuntaya faşi bı navê mafên netewi dıxwaze ruyê xwe yê reş veşêre. Em dıbêjın hımber sovyetan qalqan û dıji gelên navçeyê bı karanina wek şûr welatê me, ne mafên netewi yê. Ev siyaseta han dıkare bıbe hacetê planên imperyali a êrişker û wêranbûnê.

Karbıdestên Tırkiyê hebûna Kurdan qebûlnakın, bı destê zorê asimilasyonê ser dajon, Kurdan qırdıkın, zordestiya netewi û nediti lı ser dajon. İro gelê Kurd hımber vê siyaseta hovitiyê tekoşinê dıde.

Dıvê tu caran lı ber vê zordestiya neinsani, êrişkariya leşkeri em bê deng neminın. Yekitiya Hêzên Çep bangê hemû pêşverû, dêmoqrat û welatparêzan dıke: Dıji diktatoriya faşi, pêşigırtına kırınên wi dengê xwe bılınd bıkın. Pêvıste zorkariya hoviti lı ser gelê Kurd bê rakırın. Valakırına gundan, mefi kırına gelê Kurd dıvê bê rawestandın. Peymanên paşverû ku navbera Tırkiyê, İran û İraqê hatiye çêkırın hewceye bê rakırın. Êrişa leşkerên Tırk a dı sinoran da pêktê, dıvê bê sekınandın. Pêvıste tu caran izın nedın ku welatê me bıbe bıngeha Emeriqayê ku dıxwaze tekoşina gelên rojhılata navin pêpezbıke û Tırkiyê bıke cendırmên xwe yê navçeyê.

Partiya Pêşeng a Karkeri Kurdıstan (PPKK), Partiya Karker a Tırkiyê (TİP), Partiya Ked a Komunist-Tırkiyê (TKEP), Partiya Komunist a Tırkiyê (TKP), Partiya Sosyalist a Kurdıstana Tırkiyê (PSKT), Partiya Karker û Sosyalist-Tırkiyê (TSİP).

ÇALIŞMA BELGİSİ YİNE "EŞİTLİK-BARIŞ-İLERLEME"

NAİROBİ KADIN ON YILI FORUMU BAŞARIYLA SONUÇLANDI

1975 yılında ilan edilen **'Kadın On Yılı'**nın sona ermesi nedeniyle Nairobi'de 10-26 Temmuz tarihleri arasında 15 bine yakın kadının katılımıyla gerçekleştirilen konferans yine **"eşitlik, barış, ilerleme"** belgisinin dünya kadınlarının ana çalışma belgisi olarak kabul edilmesiyle noktalandı.

Birleşmiş Milletlerin resmi konferansının yanı sıra, tüm kadın örgütleri ve kişilere açık hükümetler dışı FORUM adı verilen ikinci bir konferans ise dünya kadınlarının sesinin BM Konferansına daha etkin bir biçimde yansıtılması için toplandı. Günde 100-150 çalışma grubunun toplandığı FORUM'a hemen her politik görüşten 8 bine yakın kadın delege katıldı. Kadınları ilgilendiren her sorunda, ezilen bir cins olarak tüm ezilenlerin yanında olunması gerektiği ve kadın sorunun toplumsal bir sorun olduğu üzerinde birleşildi. Kültür programlarının yoğunluğu ve gündemdeki konuların içeriği, başkanlığını Ronald Reagan'ın kızının yaptığı ABD delegasyonunun ve gerici, aşırı muhafazakarların yönetimindeki delegasyonların öfkesini ve tepkisini topladı. ABD'nin uçaklarla getirttiği ve açık adı **"Siyonist Kadınlar"** olan Israil kadın gruplarının **"FORUM'da yalnızca kadın sorunları konuşulsun, politika yapılmasın yoksa çekiliriz, Nairobi hükümetine para vermeyiz"** gibi tehditleri ise tam bir fiyasko oldu. Konferansın politik görünümünü ve anti-emperyalist havasını engellemek için yapılan tüm girişimlere rağmen konferansta Güney Afrika'da ırkçı rejim altındaki kadınların, Namibya ve Filistin gibi işgal altındaki ülkelerdeki kadınların durumundan, sömürgeciliği ve ırk ayrımcılığını mahkum eden konulara anaçocuk sağlığından, Güneydoğu Asya'daki seks turizmine, kadınların barış savaşımına aktif olarak katılmalarının zorunluluğundan, kadınların gelişmesinde ana engelin ABD emperyalizmi olduğuna dek her konu ağırlıkla tartışıldı.

FORUM'a Türkiyeli 12 ilerici demokrat kadının katılması çalışma gruplarında Türkiye kadınlarının durumlarının, göçmen işçi kadınların sorunlarının dile getirilmesi açısından önem taşıyor. Türkiyeli kadınlar konferans boyunca halen cezaevinde yatmakta olan Barış Derneği yöneticisi Reha Isvan için aralarında Allende'nin eşi ve Angela Davis'in de bulunduğu bine yakın kadından imza toplayarak etkinlikte bulundular. Toplanan imzalar BM'nin toplantısına Türkiye hükümetinin resmi temsilcisi olarak katılan ve aralarında Imran Aykut, Emel Doğramacı ve konsolosluk görevlisi bir erkeğin de bulunduğu 5 kişilik resmi delegasyona Fin Delegasyonu tarafından iletildi. Resmi delegasyonun en önemli faaliyeti konferans boyunca toplantıya katılan ilerici Türkiyelilerin resimlerini çekmek ve hüviyetlerini tespit etme çabaları oldu.

İZLENİMLER

• Amerikalı bir siyonist kadın ve bir CIA ajanının yardımıyla Denktaş'ın temsilcisi Latife Dilgen ve Türkiye Hükümeti temsilcileri Kıbrıs üzerine bir toplantı düzenlediler. Bu toplantının geri tepmesi üzerine "**Akdeniz'de Barış**" konulu tüm Akdeniz ülkeleri temsilcilerinin katıldığı bir başka toplantıya girmek zorunda kalan delegasyon protestolarla karşılaşınca bu toplantıyı da terketti.

• Kadınların ülke kalkınmasındaki yerini ve önemini inceleyen bir çalışma grubunda Güney Amerikalı delegelerden biri, 3. Dünya ülkelerinin IMF'ye olan borçlarının 10 yıl boyunca silinmesini ve faizlerinin ödenmemesini önerdi. Izleyicilerden aldığı alkışlar üzerine konuşmasını şöyle sürdürdü: "**Kuşkusuz bu benim orjinal fikrim değildir. Fidel Kastro'nun önerisidir**". Ve bu öneri hemen her çalışma grubunda ana talep olarak ileri sürüldü ve resmi hükümet temsilcilerine de öneri olarak götürüldü.

• Kısa süre önce öğrenci olaylarına sahne olan ve kimi göstericilerin halen tutuklu bulunduğu Nairobi Üniversitesi'nde Filistinli kadınlara ait bir filmin gösterimden kaldırılmasını protesto etmek için seri yürüyüşler yapıldı. Her politik görüşten 8 bine yakın kadının "sansüre hayır" pankartlarıyla katıldığı yürüyüşler etkin oldu.

• Binlerce kadın barış içinde yan yana yaşama ve çatışmaların barışçıl yollarla çözümlenmesi, Yıldızlar Savaşına karşı kesin tavır alınması üzerinde fikir birliğine vardılar. Bine yakın Japon kadını bir yandan Japon kadınının ucuz emeğinin, Japon mucizesine katkısını anlatırken, ellerinde kağıttan yaptıkları barış güvercinleri ve yakalarında (Kaganawa) barış yazılı çiçekleriyle savaş kışkırtıcılarının seslerini kıstılar. FORUM'un son günü Sovyet delegasyonunun başkanı ve eski bir savaş kahramanı olan Zoya Zaribuyuna ile Vaşington'da Yıldızlar Savaşı'na karşı kurulmuş bir komitenin temsilcisi olan Amerikalı bir genç kız ortak bir barış ağacı diktiler.

Uluslararası terörizmin ardında kim var ?

Son günlerdeki çeşitli olaylar uluslararası terörizm konusunu yeniden güncelleştirdi. Uçaklar kaçırılıyor, uçaklarda ve havaalanlarında bombalar patlıyor, insanlar rehin alınıyor ve **"teröre karşı uluslararası işbirliği"** gibi sözler daha sık duyulmaya başlıyor.

Bu konuda ABD başı çekiyor. Reagan kaçırılan uçak ve içindeki yolcular salıverildikten sonra yaptığı açıklamada; teröre karşı en etkili mücadelenin teröristler daha harekete geçmeden onları bastırmak olduğunu söyledi. Bu açıklamaya göre bir süre sonra ABD gizli servislerinin veya askerlerinin, 'terörist bir saldırıya hazırlandığı' gerekçesiyle bazı insanlara ve ülkelere saldırdıklarını duyabileceğiz.

Uluslararası terörizmin ardında kim var? ABD ve yandaşlarına göre başta Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler var. Bunların da çeşitli ülkelerde yardımcıları bulunuyor. Bu sorunun yanıtını aramadan önce, uluslararası terörizm nedir, bu konuda açıklığa kavuşulması gerekli. Burada ABD ve yandaşlarının hemen ikili bir değerlendirme içinde bulunduklarını görürüz.

Buna göre; El Salvador'daki gerillaların halk düşmanı rejimi devirme savaşı terörizmdir, ama ABD'nin bu ülke ordusuna askeri uzmanlar göndermesi **"demokrasiyi korumaktır"**.

Nikaragua yönetiminin halk kurtuluş savaşlarını desteklemesi terörizmdir, ama ABD'nin bu ülkedeki meşru yönetimi devirmeye çalışan **"Contra"**lara, Afganistan'daki karşı-devrimci çetelere açıkça yardım etmesi ve onların bu yardımıyla birçok cinayetler işlemesi terörizm değildir.

ABD ve Fransız askerlerinin 'barış gücü' ismi altında Lübnan'ı işgali haklı bir eylemdir. Ama Lübnan halkının işgalcileri kovmak için yaptığı silahlı eylemler terörizmdir!

Israil'in tüm uluslararası anlaşmaları hiçe sayarak Lübnan'da aldığı tutsakları kendi topraklarına götürmesi haklıdır, bunları kurtarmak için eylem yapmak ise terörizmin ta kendisidir!

Kısacası ABD'nin ve diğer emperyalist ülkelerin çıkarlarını savunan şeyler haklıdır, bunlara karşı koymak ise terörizmdir!

Benzeri değerlendirmeler yıllardan beri yapılmıştır ve yapılacaktır. ABD ve yandaşları, basın tekelleri; halkların emperyalizme karşı silahla direnmesini kimi bireysel terörist eylemlerle aynı kapsamda ele alarak kamuoyunda yanılgılar uyandırmayı amaçlıyorlar.

Temelinde nasıl bir düşünce yatarsa yatsın bireysel terörizm haklı görülemez. Ve dahası genellikle polisin ve gizli servislerin de böylesi eylemlerde parmağı olduğu az rastlanan olaylardan değildir. Kalabalık yerlerde, yolcu yüklü uçaklarda patlayan ve kimin yerleştirdiği belli olmayan bombaların ardında bu güçler bulunmaktadır. Geçen yıl üç yüzden fazla yolcu taşıyan bir Güney Kore yolcu uçağını casusluk faaliyetinde kullanarak yolcuların ölümlerine neden olan ABD değil miydi?

Aynı şekilde Angola'daki meşru yönetimi devirmeye çalışan karşı-devrimci güçlere her türlü yardımı yapan, onların katliam ve sabotajlar yapmalarını destekleyen yine ABD idi. Bugün insanlık düşmanı çehresi tüm dünyanın gözünde açığa çıkmış Güney Afrika'daki ırkçı rejim ABD ve diğer emperyalist ülkelerin desteğiyle ayakta kalıp siyah halk ve komşu ülkeler üzerindeki saldırılarını sürdürmüyor mu? Grenada'yı işgal eden kimdi?

Birçok aşamadan geçildikten sonra Papa suikastinin ardındaki güçlerin CIA, Mafia ve faşist güçler olduğu açığa çıkmıyor mu?

Bütün bu örnekler uluslararası terörizmin ardında en başta ABD'nin yattığını göstermektedir. Sosyalist ülkelere, emekçi halklara, ilerici yönetimlere karşı düzenlenen çeşitli biçimler ardındaki saldırıların tümünün ardında ABD şu veya bu şekilde bulunmaktadır.

Bu saldırılarının yanısıra ABD şimdi de terörizmi önlemek gerekçesiyle yeni saldırı planları yapmaktadır. **"Terörü-yarat-terörü-bastır"** anlayışıyla yapılacak bu saldırılar karşısında uyanık olmak, provokasyonlar ve düzmece olaylarla kamuoyunun yanıltılmasına izin vermemek; yakın gelecekte üzerinde önemle durulması gereken bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Avustralya'dan mektup var!

Biz Avustralya'da bulunan Türkiyeli Türk ve Kürt işçiler, Sol Birlik'in tüm yandaşlarına ve demokratik kitle örgütlerine Sol Birlik ile ilgili düşüncelerimizi yansıtmak istiyoruz.

Faşist diktatörlüğün acı, gözyaşı, aclık, işsizlik, ahlâki çöküntü, rüşvet ve yolsuzluk motifleri ile işlediği karanlık Türkiye tablosu gerçeği, halktan, demokrasi ve barıştan yana olan sendika, dernek, aydın ve yurtsever kişileri tarihsel bir sorumlulukla karşı karşıya getirmişti.

Bu gerçek karşısında demokrasi güçleri yani örgütlerimiz deyim yerinde ise, tam bir çıkmazın ve dağınıklığın girdabına sürüklenmiş, ülke somutundaki gerçek durum olumsuz bir manzara oluşturuyordu.

Yurtdışında bulunan bizler bu olgu karşısında tam bir burukluk ve karamsarlığa düşmek üzere iken, **TÜRKİYE VE TÜRKİYE KÜRDİSTANI** Sol Birlik'i kuruldu. Sol Birlik'i en içten duygularımızla selamlıyoruz.

Şunu çok iyi biliyoruz ki Sol Birlik'i oluşturan partiler ansızın bir araya gelmediler: Sabırlı, inançlı ve kararlı bir geçmişe sahip olan bu partiler çeşitli eylem birlikleri ve dayanışmalar sürecinden geçerek, duygusallık ve önyargıları aşıp bu çok kapsamlı ve detaylı birliği oluşturdular. Bu denli tutarlı ve gerçekçi bir platformun yüzeysel bir çalışmanın ürünü olmadığının,bilincindeyiz.

Sol Birlik, Avustralya'da öylesine sevinçle karşılandı ki, geç kalan bu konuk, barışı, insanlığı, demokrasiyi savunan ve faşist diktatörlüğün zorbalığı karşısında umutsuzluğa düşen tüm Türk ve Kürt emekçilerin umut kaynağı oldu.

Sol Birlik, hepimizin beyninde bir ur haline gelen **"birleşilmiyor"** sorusuna verilecek yanıtın ilk müjdecisi oldu.

Sol Birlik, bizler arasındaki kısır ve verimsiz çekişmelere son verirken teorik çıkmazın ve tıkanıklığın da önünü açtı. Bizler da-da önceki bireysel veya ikişer üçer kişilik çalışmaları bir kenara bırakarak, geniş gruplar halinde yapılan kollektif çalışmaya yöneldik. ...

Bu arada biliyoruz ki bizlerin Sol Birlik'e katkısı ne ölçüde olursa, Sol Birlik mücadelesinde o düzeyde başarılı olur. Bu nedenle, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol partilerin Birlik konusunda atmış olduğu bu adım karşısında biz Avustralya'da bulunan işçiler de üzerimize düşeni yapmak amacıyla bir araya geldik ve bir komite oluşturduk. Komiteyi oluşturan arkadaşlarımız Sol Birlik partilerinden A veya B Partisinin yakın ve de uzak amaçları için değil, bir bütün olarak Sol Birlik'in amaç ve düşüncelerini destekleme ilkesini esas alarak kuruldu. ...

Komitemiz, genel olarak burada Sol Birlik gazetesinin abone işlevini, bunun yanında Sol Birlik'e parasal katkıda bulunmayı en önemlisi de, Sol Birlik'in gerek deklarasyonda belirtilen politik amaçlarını ve gerekse platformdaki demokratik istemlerini buradaki işçilere özümsetmek ve o konuda tüm olanakları seferber etme düşüncesindedir.

Şunu bir daha belirtelim ki, faşist diktatörlük Türkiye'de onur, dürüstlük, kişilik, özgürlük, düşünce vb. kavramları halka unutturma hevesi peşindedir. Faşist çete iktidarı gasp ettiğinden bu yana ülkemiz, ABD emperyalizmine her yönü ile bağımlı hale getirilirken ülke toprakları ABD'nin üsler bölgesi şekline dönüştürüldü. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda komando birlikleri Kürt halkına karşı her türlü saldırıda bulunmakta, köylere baskın ve operasyonlar düzenlemekte, Kürt yurtseverleri öldürülmekte, işkence altına alınmakta. Hatta Kürt halkını topluca yok etme planları hazırlanmaktadır.

Bu acı gerçekleri duymayan bilmeyen yok. Hepiniz bizlerden daha detaylı biliyorsunuz. Bunu tekrar dile getirmemizdeki asıl amaç, Sol Birlik'in nasıl bir sorumluluk altına girdiğini bir daha anımsatmaktır. Zira Sol Birliğin var oluş nedeni, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ındaki Faşist diktatörlüğün yıkılması, ayrıca Ulusal ve Sosyal kurtuluş sorununun çözümüdür. Bu nedenle sımsıkı bağlı olan Sol Birlik, kısa zamanda Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında en geniş halk yığınlarına ulaşıp onlara öncülük ederek, Halkların başına bela olan Faşist diktatörlüğü alaşağı edeceğinden hiç kuşkumuz yoktur.

Avrupa'da, Avustralya'da vb. ülkelerde, yazılanlar, çizilenler ve yapılan bir dizi dayanışma eylemlerinin önemini küçümsemiyoruz. ...

Yaşasın Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı Sol Birlik'i!

VICTORIA SOL BİRLİK'İ DESTEKLEME KOMİTESİ MELBOURNE–AUSTRALIA

Jı berpırsiyarên YEKITİYA ÇEP ra,

Ev gelek car dıbın, hukma faşist tê seri. Û mırınê-tunebûnê jı gelên me ra tının. Ew dıxwazın bı vi awayi gelê Kurd bıhelinın, heyinê me qırbıkın.

... .

Lê gelên me rûçıkên Evren û Ozalan nas dıkın û lı hımberi wan radıbın. Ev hışiyarbûn, şahi û baweriyê lı me dıbarine.

... ...

Helbesta jêrin pêşkêşi we hevalên hêja dıkım û vê xebata we yê bı hevra ku pır hewceye piroz dıkım.

Bı sılavên germi û şoreşi.

YEKITİYA ÇEP

Disa, lı hev geriyan
lı ser serên me
Ev ewrên tari. .
peyıvin qedexe
Ma hin çend cari?

... ..

Ev ewrên tari, hukma faşiyê
Xwinê dırıjinın....
lı hım ber rabın tev!
Kurd û Tırkên çep
Zu dest bıdın hev!

....

Bese rebenno!
ev reva bê bıni
dı heft qulan da, tımi veşarti
hûn zıkek têr bın
lê deh zıkên bırçi

Azad Fesih — Nurnberg

KÜRT HALKINA ORTAK SALDIRI

Baştarafı 1. sayfada

bu sefer de Humeyni yönetimi ile anlaşarak askeri birliklerini Iran Kürdistanı'na sokması, onun bu yöndeki haydutluğu nerelere kadar vardırmak peşinde olduğunun bir göstergesidir.

Ancak her üç devletin Kürt halkına yönelik ortak planları saldırıları bununla da sınırlı değildi kuşkusuz. Aynı günlerde Iran ordusu ve pasdarlar Kürt halkına karşı yeniden büyük bir saldırıya geçerlerken, Irak yönetimi de güneyde bulunan bir tugayını daha geri çekerek Kürdistan üzerine sürdü, Irak uçaklarının Kürt yerleşim bölgelerine yönelik akınları artırıldı. Bu arada faşist cunta da Türkiye, Iran ve Irak sınırında askeri yığınak yaptı ve bu iş halen devam ediyor. Gene aynı günlerde Türk basınında bu yörede bir askeri tatbikat yapılacağına dair haberlerin yer alması, Barzanicilerle Yekiti arasında görüşmeler yapıldığını ileri sürüp **"tehlikeli ittifak"**tan bahsedilmesi, aslında daha geniş çaplı bir saldırının düşünüldüğünün açık bir göstergesidir.

Kuşkusuz her üç devletin Kürt halkına karşı ortaklaşa bu tür saldırılara girişmelerinde şaşılacak bir yön yok. Onların aralarında ne ölçüde çelişkiler bulunursa bulunsun Kürt halkına düşmanlıkları ortak noktalarıdır. Geçmişte nasıl ki Kürt halkının kurtuluş mücadelesini boğmak için karşılıklı olarak birbirlerini destekledilyseler, bu gün de aynısını yapıyorlar.

Diğer taraftan böylesi bir saldırganlık hem Türkiye'nin yayılmacı emellerine ve hem de emperyalizmin jandarmalığı görevini üstlenme rolüne uygun düşüyor. Bilindiği gibi başta ABD yönetimi olmak üzere gerici NATO çevreleri, Ortadoğu bölgesindeki ilerici hareketleri, ulusal kurtuluş mücadelelerini boğmak için Türkiye'yi tepeden tırnağa silahlandırarak elde hazır tutuyorlar. Özellikle de 12 Eylül darbesinden sonra bu konuda ne ölçüde pervasızca hareket edildiği ortadadır. Türk ordusunun modernize edilmesi adı altında silah yığınağının arttırılması, Kürdistan'da bulunan hava alanlarının askeri amaçlarla genişletilmesi, yeni Amerikan üslerinin kurulması bir yandan Sovyetler Birliğine yönelik tehdidin bir parçası, bir yandan da bu amaca yönelik adımlardır.

Ayrıca faşist Evren-Özal çetesinin Kürt halkına karşı giriştiği bu yeni ve azgınca saldırının, onun yıllarca izlediği politikanın her yönüyle iflas ettiğinin artık gizlenemez hale geldiği, açlık ve sefalete itilen geniş yığınların kın ve nefretinin geniş boyutlara vardığı, günlere rastlatılmasının önemini de gözardı etmemek gerekir.

O halde, Türk ve Kürt halklarının, tüm emekçi insanların, demokrasi ve insan haklarından yana olan herkesin, Kürt halkına karşı girişilen bu pervasızca saldırganlık karşısında sesiz kalmaması, mücadele bayrağını yükseltmesi görevi her zamankinden daha yakıcıdır.

"Serbest toplu pazarlık dönemi" sömürüyü katmerleştiriyor

Baştarafı 1. sayfada

engellemelerle sendikaların yüzde 80 gibi önemli bir bölümünün toplu sözleşmelerinin süreleri 1985'e kadar uzatıldı. Sonuçta 1985 yılı 500 bin işçinin sözleşmelerinin imzalanması gereken yıldı.

"Serbest Toplu Pazarlık" adı altındaki döneme ise işçiler şu koşullarda giriyorlardı.

Işçi-işveren ilişkilerini işverenden yana düzenleyen 1983 yasaları ve bu yasaların temelini oluşturan 1982 Anayasası. Bu yasalar ve bunların tamamlayıcısı olan olağanüstü hal yasası, sıkıyönetim yasaları, bir yandan örgütlenme, toplu sözleşme, grev hakkını ortadan kaldırmış, bir yandan da hükümeti keyfi yetkilerle donatmıştı. Bu koşulda grev hakkı olmadan girilen toplu sözleşme görüşmeleri baştan sakatlanıyor, işçi aleyhine kararlar sözleşme öncesi bağıtlanıyordu.

Tekelci sermaye, bununla da yetinmedi. 19 Mart 1985 tarihinde toplu sözleşme yetkilerini tek yanlı olarak belirleyen ve tüm TISK üyelerini bu uygulamaya zorlayan bir genelge yayınlayarak toplu pazarlık dönemine, sınırsız yetkilerle donanmış olarak girdi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, hazırladığı naylon yetki istatistikleriyle sendikaların yetki alma çabalarına karşı sürdürdüğü engelleyici uygulamalarla üzerine düşeni yaptı.

Sonuçta toplu pazarlık görüşmelerine sendikalar yüzde 70-80 ücret zammı talebiyle oturulurken, işveren yüzde 25-30 teklif ediyordu.

İlk sonuçlanan Toplu İş Sözleşmesi, Sabancı Holding'in bankası Akbank çalışanları için oldu. Sözleşme yüzde 120'lere varan bir ücret zammı ile bağıtlandı.

Faşistlerin yönetimindeki Türk Metal Sendikası 40 bin işçi için 150 işyerini kapsayan sözleşmenin altına imza attı. İlk yıl için yüzde 50, ikinci yıl için yüzde 35.

191 işyerinde 81 bin işçiyi kapsayan Teksif Sendikası, TİSK tarafından konulan prensip anlaşmaları doğrultusunda, Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikasıyla sözleşmeyi bağıtladı.

Bir yandan grev yasakları ve ertelemelerle uyuşmazlığın YHK'ya gitmesi ve YHK' nın 1984 yılı için ancak yarı yılın enflasyon artışını karşılayabilecek bir ücret artışını kabul etmesi gerçeği vardı.

Diğer yandan Koordinasyon Kurulu ve TİSK, KİT'ler için özel ilke kararları almışlardı. Başbakanlığın 14 Mayıs 1985 tarihli **"çok gizli"** genelgesine göre KİT çalışanlarının **"işçi memur statüsünden"** ayrı olarak **"sözleşmeli personel"** haline getirilmesi öngörülüyor. Böylece KİT'lerde sendikaların tasfiye planının birinci aşaması sağlanıyordu.

Bu genelge uygulamaya konulduğunda, 6 aylık sözleşmeli, **"sendikasız"**, hiçbir sosyal güvencesi olmayan işçiler işe alınacak, istenildiği zaman işten çıkarılacak ve tek kuruş kıdem ve ihbar tazminatı ödenmeyecekti.

Böylece mevcut uygulamalar yanında, hükümete sendikaları tam kontrol altında tutmak için yeni yetkiler veriliyor, sendikaların diktatörlük karşıtı harekette daha aktif bir rol oynamasının önlenmek amaçlanıyordu.

Bütün bu baskı ve önlemler altında, 450 bin işçiyi kapsayan uyuşmazlığın yaklaşık yarısı için sendikalar toplu sözleşmelerin altına imza attılar.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi Erdemir'de 8 bin işçi için sendikasız bir sözleşme bağıtlandı. Hükümet **"Teşmil"** yetkisi adı altında bir uygulamayla, Erdemir işçilerine Türk Metal sendikasının sözleşmesini keyfi olarak dayatarak uygulamaya koydu.

Serbest pazarlık döneminde faşist diktatörlük, kurumlaşmasını sağlayan yasalarıyla, YHK'sı, Kamu Koordinasyon Kurulu ve TİSK genelgeleriyle örgütlü bir biçimde işçi sınıfına karşı atağa kalkmıştır.

Sendikalar rejime karşı açık tutum alıp, eyleme geçmedikleri sürece, işçilerin ekonomik haklarına yönelik saldırılar da göğüslenemiyor. Bu durum ise, her işçi düşmanı kararı süngü zoruyla kabul ettirdiğini gören rejimi daha da cesaretlendiriyor.

Kohl'un "ileri karakol"u

Baştarafı 1. sayfada

"Büyük ve modern Türkiye„den, Özal hükümetinin başarılarından, ekonominin düzeldiğinden, Türkiye' nin borcunu öder hale geldiğinden; Türkiye'nin **"demokrasi yolunda hızlı adımlar attığından„** söz etti.

Kitlelerin yaşam pahalılığı, işsizlik denizinde boğulduğu, sıkıyönetimi polis eliyle sürdürmeyi amaçlayan bir yasanın daha yeni çıktığı, bu yüzden kitlelerde hoşnutsuzluk ve tepkilerin yükseldiği bir dönemde söylenen bu sözlerin, faşist rejim ve onun hükümeti için iyi bir propaganda fırsatı yarattığı açıktır.

Bu ziyaretin Türkiye bakımından getirdiği herhalde bundan fazla değil. F. Almanya'daki göçmen işçilerin eşlerini yanlarına alma süresi sözde üç yıldan bir yıla indiriliyor, çocuklar için yaş sınırı ise 6'dan 16'ya çıkarılıyor. Ne var ki federal hükümetin bu yöndeki kararlarına eyaletlerin birçoğu uymuyor ve böylece bu da kağıt üstünde kalıyor.

Diğer yandan, işçilerin oturma ve çalışma izni, vize, Ortak Pazar ülkelerinde serbest dolaşım ve benzeri temel, önemli hakları konusunda Kohl hiçbir taviz vermedi. Federal Almanya'nın bir göçmen işçi ülkesi olmadığını bir kez daha vurguladı, 1986'da yürürlüğe girecek serbest dolaşım hakkına ve vizenin kaldırılmasına karşı olduğunu tekrarladı.

Özal hükümeti ise işçilerin serbest dolaşım hakkından çoktan vazgeçmiş görünüyor. O, yalnızca bunu pazarlık konusu yapıyor ve şöyle diyor: **"Hiçbir hak karşılığı alınmadan verilmez..."** Bu karşılık ise, Ortak Pazar'ın Türkiye'ye açtığı, ama 12 Eylül darbesi nedeniyle dondurulan 400 milyon dolarlık kredi. Bu kredinin serbest bırakılması karşısında işçilerin serbest dolaşım hakkından vazgeçileceği Kohl'a ve öteki Ortak Pazar ülkelerine iletilmiştir. Bu işçilerimizin haklarının, bir miktar dolar karşılığında satışının yeni bir örneğidir.

Ziyaretin Federal Almanya bakımından amaçlarını ise Kohl şu sözlerle, hiçbir kamuflaja gerek duymaksızın ortaya koyuyor: **"Türkiye'ye Alman işadamları ve sendika yöneticileri ile birlikte gelmiş bulunuyorum. Amacım Alman yatırımlarının Türkiye'ye yoğun biçimde yönelmesi ve Türk-Alman ortak çalışmalarının geliştirilmesidir. Başkan Özal 1 Nisan 1984 tarihinden itibaren uygulamaya giren yabancı sermayeye dönük liberal önlemleri anlattı. Bu çalışmanın ışığı altında Alman özel sermayesinin Türkiye' ye yöneleceğindeki inancım daha da güçlendi."**

Işçileri açlığa mahkum eden Evren-Özal çetesinin ülkeyi emperyalistler için kârlı bir yatırım alanı haline getirdikleri, onların iştahını kabarttıkları açık.

Türkiye elbet, emperyalistler için bundan fazla birşeydir. Bunu da en iyi Kohl'un şu son derece örtüsüz, samimi sözlerinden anlamak mümkün: **"Türkiye Avrupa için bir ileri karakoldur"**. Gerçekten öyledir! Sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir ileri karakol, bir bekçi.

Bekçiye de elbet bir ücret ödemek gerekir ve Federal Almanya'da 18 ayda bir, kendi payına düşen 180 milyon markı ödemekten geri kalmıyor.

Alış veriş dürüstçe yapılıyor!

Aziz NESİN, EVREN'i mahkemeye veriyor !

Baştarafı 1, sayfada

Savunmasında dilekçeyi imzalayanlara daha sonra uygulanan yoğun baskılara da değinen Aziz NESIN, bu baskıların sonuçlarını **"Imzaladıktan sonra Kartal TIBET, Fikret HAKAN, Öztürk SERENGIL gibi bazı eski aktörlerin, dilekçeyi bilmeden imzaladıkları yolundaki açıklamaları, vatan haini ilan edilmelerinden, dava açılmasından ve bazı imzacıların panik denecek korku içine düşmelerinden kaynaklanıyor"**. diye açıkladı.

Aynı gün savunma yapan Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Erbil TUŞALP, Türkiye'nin tarihinin en ağır bunalımını yaşadığını, güvenlik güçlerinin bugünkü durumuyla 12 Eylül öncesi durumu arasında fark bulunmadığını belirterek, 12 Eylül yönetimini parlamentoyu ve partileri kapatması nedeniyle eleştirerek, **"Demek ki, parlamento anarşi ve terörün yok edilmesine engel değildir, demokrasinin içi boşaltılmıştır"** dedi.

Reziller saltanatı

Baştarafı 1. sayfada

Anlatılanların bir bölümü, resmi görevlilerden, "sayın" işadamlarından ve onların yakınlarından oluşan yüzlerce kişilik bu kalabalık heyetin yağmacılığıyla ilgili. Abu Dabi'den başlayarak Tokyo'da, Singapur'da, Pekin ve Hongkong'da nasıl mağazalara saldırılmış, elektronik araçlar , fotoğraf makinaları, ipekli giyim eşyaları nasıl yağma edilmiş, bunlar anlatılıyor. Görevli, bu furyaya Özal'ın eşi, kardeşi, baş danışmanları dahil, istisnasız, heyetteki herkesin katıldığını söylüyor. Böylece sözde, Türkiye'yi Uzakdoğu pazarlarına açmak, ticari ilişkileri geliştirmek, ülkeye döviz sağlamak için çıkılan bu seferlerde, heyet gittiği her yeri dövize boğmuş. Her biri onar, yirmişer bin dolar harcamış. Uçağa dört kapılı buz dolapları bile yüklenmiş.

Heyettekileri en az bunun kadar ilgilendiren bir başka uğraş ise fuhuş ve seks partileri... Pekin'de değil, ama Tokyo'da, Hongkong'da ve Singapur'da... Heyetteki erkeklerin ezici çoğunluğu bundan nasiplerini almışlar. Tokyo'da ilk işleri **"Türk hamamı"** denen fuhuş evlerine koşmak olmuş. Hongkong'da, Singapur'da kaldıkları otel, bu ihtiyaçlarını karşılamış. 5 erkek, 5 kadından kurulu seks partileri bile düzenlenmiş. Içinde Özal'ın, geleceğin başbakanı olabilecek **"harika"** kardeşinin, pek sayın işadamlarının ve genel müdürlerin de yer aldığı **"ilginç"** sahneler anlatılıyor.

Koruma polislerinin ise ne yaptığından ayrıca söz edilmiyor... Acaba bu işler yeni polis yasasına, **"ahlak ve adaba"** uygun düşüyor mu?..

Bu gezilerle ilgili, üçüncü ilginç yan, uçak dolusu getirilip kamyonlarla evlere taşınan malların gümrük işlemlerinden geçirilmemiş olması, onlar için tek kuruş vergi verilmemesi. Bu da, Türkiye'de cezaların, vergilerin, bu türden yasaların yalnızca emekçi halk için olduğunu, para babaları ve onların adamları için bu tür yasaların bir paçavradan başka şey olmadığını bir kez daha ortaya koyuyor.

Bu tür rezaletler, besbelli ne ilktir, ne de son olacaktır. Yıllardan beri, **"dış geziler"** adı altında yürütülen rezaletlerden biri belki ilk kez bu ölçüde kamuoyunun gözleri önüne seriliyor. Ve besbelli Özal ve tayfası bu yolda pervasızlığı çok daha ileri götürmüşler, yeni rekorlar kırmışlardır.

Tercüman gazetesi bu rezaletin ortaya dökülmesinden rahatsız olmuş, **"Çin gezisi, bir deli ve yedi mahalle"** başlığı altında, burjuvazinin kirli çamaşırlarının ortaya·serilmiş olmasından yakınıyor.

Ne var ki kamuoyundan gerçekleri uzun süre gizlemek olanaksızdır. Bu geziler, aynı zamanda, Evren-Özal diktatörlüğünün izlediği ekonomik modelin ne menem birşey olduğunu da gözler önüne seriyor. **"Ekonomiyi kurtarma", "gelişme"** ve benzer parlak sözlerle reklam edilen bu modelin halk için derin bir yoksulluk, işsizlik, zulüm, baştakiler içinse pervasız bir talan ve soygun çarkı olduğu açıktır. Bu bir reziller saltanatıdır. Singapur rezaleti bir istisna değil, bu rejimin bir özelliğidir.

Bay Özal'ın Türkiye için Japonya ve Hongkong modellerini önermesi elbet nedensiz değil. Ne var ki onlar, bu gidişle ülkeyi Japonya'nın gelişmişlik düzeyine elbet ulaştıramazlar, ama belki boydan boya **"Türk hamamı"**na çevirebilirler. Eğer ömürleri vefa ederse!..

Cunta F-16 rüşvetini gizleyemedi

Baştarafı 1. sayfada

ları arasında geçmiş ve F-16'ların **"teknik kalitesi"** NATO çevrelerinde bile açıkça tartışıldığı halde G. Dynamics sonuçta basının deyişiyle **"büyük bir zafer"** kazanmıştı. G. Dynamics, bu zaferi elbette bol keseden dağıttığı bir buçuk milyar dolara ulaşan doğrudan ve dolaylı rüşvete borçluydu. Doğrudan ödenenler dışında, asıl büyük rüşvetin **"off-set anlaşması"** görünümü altında, Şahinkaya ailesinin ortak olduğu ve adları bugün basına da yansıyan Bağfaş, Işkur, Gama, Kalebodur gibi şirketler aracılığıyla dolaylı yoldan iletilmesi sağlanmış ve bu şekilde **"kitabına uydurulan"** rüşvetin aslan payını Tahsin Şahinkaya almıştır. Gerçek gazetesinin Ocak 1984 tarihli özel sayısında ayrıntılarıyla sergilenen bu rüşvet ile, Şahinkaya bir anda dünyanın en zengin generalleri arasına girmiştir.

Kenan Evren o sıralar üstü kapalı olarak bu konuya değinmek zorunda kalmış ve **"12 Eylül yönetimi bir takım düzmece iddialarla karalanmak isteniyor"** demişti. Sakarya'da yaptığı son konuşmada da benzer sözleri tekrarlayan Evren, bir yandan aba altından sopa gösterirken, bir yandan da **"soruşturma açtıracağım"** gibi göstermelik çıkışlarla, binbir yalan ve demogojiyle (itirafcı G.Dynamics eski yöneticisinin Yunan asıllı olmasını diline dolaması gibi) hedef şaşırtmaya, tepkileri yumuşatmaya ve başını çektiği rüşvetçi generaller cuntasını aklamaya çalışmaktadır. Kenan Evren suçluların telaşı içerisindedir.

Bir yandan ekonomik bunalımdan dem vururken, diğer yandan milyarlarca doları silahlanmaya harcayan; emekçilerin alınterini silah tekellerine peşkeş çeken; milyonlarca insan açlık, işsizlik ve yoksulluğun pençesinde kıvranırken milyarları çarçur eden halk düşmanı faşist cunta, aynı zamanda rüşvetçi, yiyici, vurguncu, dolandırıcı ve hırsızlar çetesidir. Anayasayı çiğneyerek tüm temel hak ve özgürlükleri süngü zoruyla ortadan kaldıran cunta üyeleri, sadece siyasi suçlu değildirler; aynı zamanda birer adi suçludurlar. Bu eli kanlı soyguncu şebekesinin yaptıkları yanına kâr kalmayacaktır. Silahlanma değil iş, ekmek ve özgürlük isteyen halklarımızın mücadelesi, iktidara çöreklenmiş zorba ve talancı eşkiya çetesini mutlaka alaşığı edecek ve yaptıklarının hesabını soracaktır.

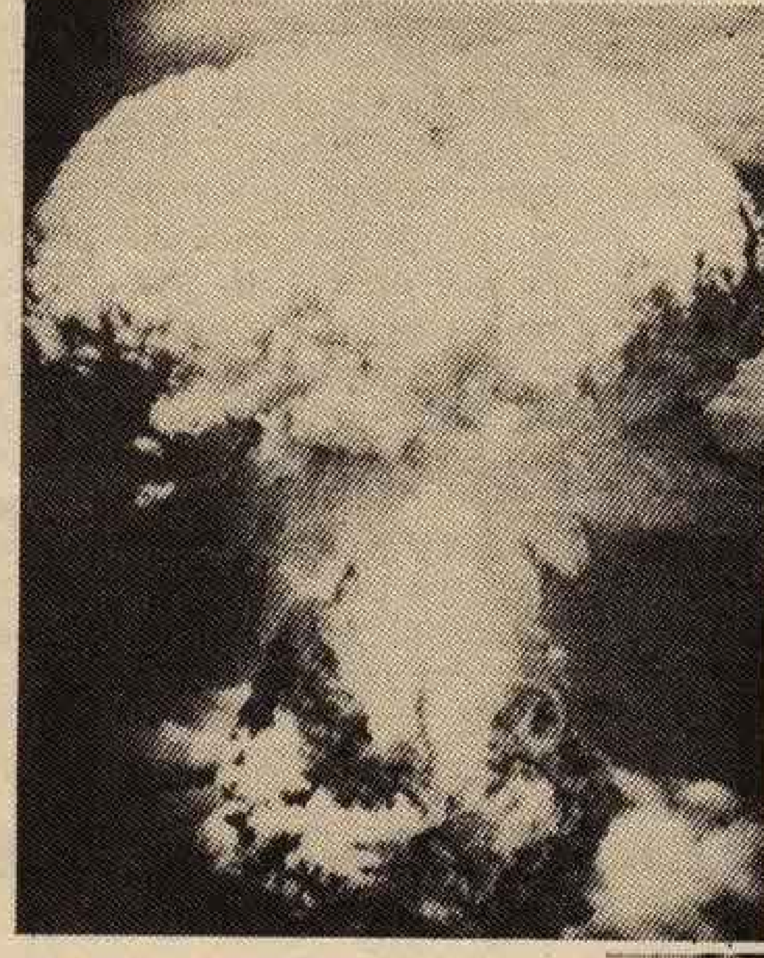
YENİ HİROŞİMALAR OLMASIN !

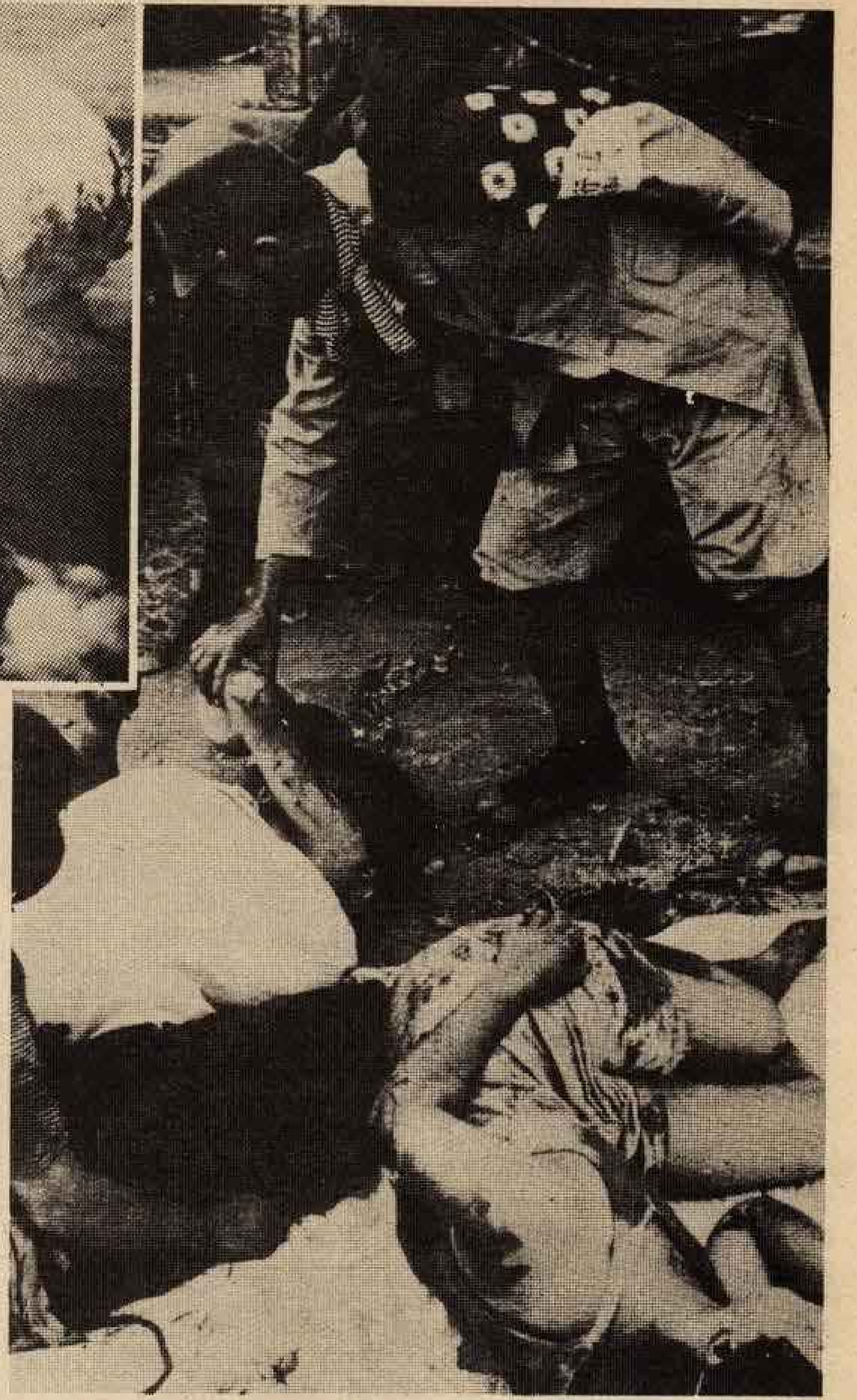
40 yıl önce 8 Ağustos 1945'de Hiroşima'ya atom bombası atıldı. Daha sonra Nagazaki'ye atılan bomba ile birlikte toplam 325 bin kişi öldü. Binlerce insan sakat kaldı. Etkileri günümüze dek süren radyasyon nedeniyle birçok çocuk sakat doğdu, birçok insan da erken öldü.

Hiroşima nükleer silahların öldürücü gücünün ilk kez insanlar üzerinde denendiği yer oldu. Bombanın atılmasından yıllar sonra konuya eğilen araştırıcılar, ABD'nin Japonya'yı yenilgiye uğratmak için atom bombası kullanmasının o dönemde hiç de gerekli olmadığı sonucuna vardılar. Nazi Almanya'sı teslim olmuş ve Sovyet orduları Asya'daki Japon ordularının üzerine yönelmişti. Çin'de Japon militarizmine karşı mücadele oldukça gelişmiş durumdaydı ve ABD donanması da Güney Batı Asya'da Japonya'ya karşı başarılar kazanıyordu. Bu durumda atom bombası kullanılmasa bile Japonya birkaç ay içinde teslim olmak zorunda kalacaktı. Yani ABD'nin **"savaşın uzaması ve çok sayıda insanın ölmesini engellemek için bombayı kullandık"** açıklaması gerçeklere uymuyordu.

İkinci büyük savaştan Sovyetler Birliği ve sosyalizmin büyük bir zaferle çıkması ve o yıllarda nükleer silahın yalnızca kendi elinde bulunması, ABD'yi savaş sonrası dünyada egemen olmak için nükleer silahların gücünü tüm dünyaya göstermek amacıyla bombayı kullanma yoluna itmiştir. Nitekim savaş sonrasında da ABD, nükleer silah kullanmak tehdidini sık sık yinelemiştir. Önce Çin'de sonra da Kore'de yinelenen bu tehdit Sovyetler Birliği'nin nükleer silah tekelini ABD'nin elinden almasıyla birlikte kullanılamaz olmuştur. Bunun yerine ABD, sosyalizmi tümden yoketmek hayaliyle çılgınca bir nükleer silahlanma yarışına girmiş, daima daha gelişmiş silahlar yapmaya yönelmiştir. Son olarak da sıra uzayın silahlandırılmasına kadar gelmiştir. Bu süreç boyunca S.Birliği' nin nükleer silahların yapımının durdurulması, nükleer silahların yasaklanması çağrıları çeşitli gerekçelerle yanıtsız bırakılmış veya reddedilmiştir.

Bugün nükleer silahların etkinliği ve sayısı o dereceye gelmiştir ki, Hiroşima'ya atılan bomba **"son derece etkisiz"** olarak tanımlanır olmuştur. Milyonlarca insanı bir anda yokedebilecek hidrojen bombasının yanısıra, **"temiz bomba"** olarak da adlandırılan ve canlılardan başka hiçbir şeye zarar vermeyen, binaları, silahları vb.' ni tahrip etmeyen Nötron bombası da yapılmıştır.

Başta ABD olmak üzere çeşitli emperyalist ülkelerin elinde dünyayı birkaç kere yok edebilecek kadar nükleer silah bulunmaktadır. Bu silahlar gittikçe yetkinleştirildiği gibi, hedefe daha kolay varması için de sosyalist ülkelerin yanıbaşında konumlandırılmaktadır. Avrupa'ya bu amaçla çok sayıda Pershing ve Cruise füzeleri yerleştirilmiştir.

İkinci büyük savaştan çok acı dersler çıkaran insanlık ayrıca gittikçe genişleyen kesimler halinde, çıkacak bir nükleer savaşta yenen ve yenilenin belli olmayacağının bilincine de varmaktadır. Bir nükleer savaş insanlığın sonu olacaktır. Bu nedenle bugün tüm insanlığın en temel sorunu barışı ve yaşamak hakkını savunmaktır. Yaşamak hakkı bulunmayan insanın hiçbir hakkı yoktur.

Bu bilinçle dünyanın tüm ülkelerinde çeşitli politik görüşlerden, dini inançlardan, mesleklerden insanlar her yıl birçok kez gösterilere katılmakta, silahlanmaya, savaş kışkırtıcılığına, askeri manevralara ve üslere karşı seslerini yükseltmektedirler. Savaşa karşı yüzbinlerce imza toplanmıştır ve toplanmaktadır. Barış mücadelesi emperyalizmin ve gericiliğin yüreğine korku veren, onu hiçe sayarak hareket edemeyeceği bir güç haline gelmiştir. Barış hareketinin büyümesi ve giderek genişleyen yığınlarca desteklenmesi savaşın önündeki en güçlü engellerden bir tanesidir.

Nükleer silahları üretmek ve bunları insanlara karşı kullanacağını ilan etmek bir insanlık suçudur. Sosyalizm böylesi bir tehlike karşısında sürekli silahlanmak ve güçler dengesini korumak için sürekli çaba harcamak zorunda kalmaktadır. Sovyetler Birliği nükleer silahları ilk kullanan ülke olmayacağını tüm dünyaya ilan etmiştir. Ama emperyalist çılgınlığın **"sınırlı nükleer savaş"** kamuoyu önünde savunur duruma kadar geldiği bir dönemde, güçler dengesini mutlaka korumak ve emperyalistlere yönelecekleri bir nükleer çılgınlığın kendi sonlarını da getireceğini açıkça sergilemek gerekmektedir. Eğer nükleer silahlar sadece ABD'nin elinde olsa idi dünyamız belki de bugüne kadar birkaç Hiroşima daha yaşamış olacaktı.

Yeni Hiroşimalar görmemek için önce Hiroşima'yı hiç unutmamak gerekiyor!

BARIŞÇI DOKTORLAR UYARIYOR !

Politikacılar, bilim adamları ve doktorlar, sağlık ve yaşamı ciddi şekilde tehdit eden atom savaşının, korkunç, tasavvur edilmez, sonsuz ve onarılmaz sonuçları üzerine bir açıklama yaptılar.

"Susmaya devam ettiğimiz takdirde iş işten geçebilir. Çünkü atom savaşında tıbbi yardım söz konusu değildir."

"Atom savaşından sonra o anda üzerinde oturduğunuz sandalye kül olmuş, gittiğiniz doktor ölmüş olacak ve tedavisi için geldiğiniz hastalıktan kurtuluş olmayacak".

Heran patlamaya hazır bir bombanın üzerinde oturduğumuzu biliyor muydunuz?

Bugün orta menzilli bir roket bir milyon tonluk patlama gücüne sahip, bu ise "2. dünya savaşında atılan bombaların tümüne eşittir". Günümüzdeki en güçlü bombalar bu imha gücünün 20 katına sahiptir. Bugünkü Nükleer silahların gücü 13,5 milyar ton imha gücündedir. Dünyadaki kişi başına 3 bin kilo dinamit, ya da her 3750 kişiden birine bir Hiroşima bombası düşmektedir.

Atom bombası üç öldürücü yıkım mekanizmasına yol açar. Hararet, basınç ve ışın.

Gelecekteki bir atom saldırısında ilk önce bir ışık şimşeği oluşacak, 25 kilometre uzaktaki insanları bile geçici olarak kör edecek, Milyonlarca derece sıcaklığında bir ısı dalgası ışık hızıyla yayılacak. Bu 3 kilometre çapındaki bir alanda canlı, araba, cam herşeyi buhar haline getirecek. Granit bile eriyecek. 8 km uzaklıktaki yanmalar da öldürücü olacak. Aynı zamanda ses ötesi bir hızla yayılan basınç dalgası 6 km uzaklıktaki her şeyi, binaları birer boş bira kutusu gibi ezecek.

Basınç dalgası ve hararet akımı geniş yangınlara yol açacak. Yangın fırtınaları oksijeni tüketecek ve insanlar bodrumlarda, sığınaklarda boğulacak ve yanacaklar. Sözü geçen bölgenin dışarısıyla irtibatı kesilecek. Hastaneler yok olacak, doktorlar ise ya ölecek ya da kendilerinin yardıma ihtiyacı olacak.

Hiroşima'da 298 doktordan sadece 18'i, 1780 hemşireden sadece 135'i görev yapabilir ve 45 hastahaneden 3'ü çalışır haldeydi.

Atom bombasının kendine özgü etkisi radyoaktif ışınlardır. Biz bunları duyu organlarımızla algılayamayız. "Bir kişiye rastlayan ışının dozajına göre ya kramp ve çırpınışlarla derhal ya da bir kaç saat veya birkaç hafta içinde acı çekerek ölünür" diyor doktorlar. Ağır ışın hastalığının, istifra, ishal, güçsüz kalma, saç dökülmesi, deri kanamasına ve ağız ve barsaklarda acı veren yaralara neden olacağını açıklayarak, ışınların insan vücudundaki tüm biyolojik hareketi bozacağını, bulaşıcı mikroplara karşı direnen beyaz kan yuvarlarının azalması sonucu, vücudun direniş gücünün azalacağını, kolayca atlatılan hastalıkların bile öldürücü olabileceğini belirtiyorlar. Ölümden ilk anda kurtulanların ise aldıkları radyoaktif ışınlar nedeniyle kanser gibi hastalıklardan ölmeleri, doğacak çocukların ağır organ ve beyin hastalıklarına sahip olması kaçınılmaz sonuçtur.

Ama tüm bu anlattıklarımızı yaşamamak, atom saldırısı felaketinden kurtulmak, onu ta başından engellemekle mümkündür diyor barışsever doktorlar.

HELSİNKİ KONFERANSININ 10. YILI

On yıl önce Helsinki'de dünyanın çeşitli ülkelerinin devlet adamları biraraya gelerek silahlanmanın azaltılması, barışın korunması, insan hakları, birbirinin içişlerine karışmamak, karşılıklı ekonomik işbirliği vb. gibi konularda bir belge imzaladılar.

Helsinki belgesi değişik politik sistemlere sahip olan devletlerin barış içinde birarada yaşaması doğrultusunda atılmış olan büyük bir adımdı. Helsinki belgesi aynı zamanda uluslararası yumuşamanın da yolunu açıyordu.

Sosyalizmin kapitalizme karşı üstünlüğünü göstermek için silahlanmaya, savaşlara ve gerginliklere ihtiyacı yoktur. Tersine barış ve yumuşama sosyalist ülkelerin daha hızlı gelişmesini gündeme getireceğinden sosyalizmin üstünlüklerinin de daha hızlı ve açık olarak ortaya çıkmasını sağlar. Yine uluslararası yumuşama emperyalizmin devrimini gerçekleştirmiş olan veya ilerici yönetimlere sahip olan ülkelere müdahalesini zorlaştıracağından tüm ilericilerin ve toplumsal gelişmenin lehinedir. Nitekim 1970'li yıllarda çeşitli ülkelerde devrimlerin gerçekleşmesi veya ilerici yönetimlere sahip olmalarında uluslararası yumuşamanın ve Helsinki belgesinin önemli payı bulunmaktadır.

Emperyalizm ve gericilik sosyalizmin ve ilerici hareketlerin lehine olan böylesi bir gelişmeye karşı sessiz kalamazlardı ve nitekim kalmadılar da. Helsinki belgesinin temel ilkeleri bir süre sonra açıkça çiğnenmeye başlandı. Başta ABD olmak üzere çeşitli emperyalist ülkeler başka ülkelerin içişlerine açıkça karıştılar, askeri darbeler yaptılar. Silahlanma yarışına ve savaş kışkırtıcılığına hız verdiler. İnsan haklarını ayaklar altına alan hatta açıkça ırkçılığı savunan, insanlar arasında derilerinin rengine göre ayrım yapan Güney Afrika yönetimini, Helsinki kararlarını hiçe sayarak desteklediler ve destekliyorlar.

Helsinki kararlarında Avrupa'daki sınırların dokunulmazlığı açıkça belirtiliyor olmasına karşın; F. Almanya'nın eski topraklarına kavuşmasını amaçlayan **'revanşizmi'** açıkça savundular. Uluslararasındaki dostluk yerine düşmanlığı körüklemeye çalıştılar. Bugün Nikaragua'da olduğu gibi ülkelerin meşru yönetimlerini devirmek için Kongre'den açıkça ekonomik destek isteyecek kadar pervasızlaştılar.

Helsinki Kararları insanlık için büyük bir kazanımdır. Unutturulmaya çalışılan bu kararları sürekli olarak açıklamak, bu kararların insanlığın geleceği için önemini kavratmak ve kararların çiğnenmesine karşı durmak ve emperyalizmin neden Helsinki kararlarına düşman olduğunu sürekli açıklamak gerginliğin ve savaş kışkırtıcılığının iyice yükseldiği bugünkü dünyamızda büyük önem kazanmıştır.

İnsanlığın yetiştirdiği deha: F.ENGELS

5 Ağustos uluslararası işçi hareketinin unutulmaz önderi, bilimsel komünizmin iki kurucusundan biri olan Friedrich Engels'in 90. ölüm yıldönümüdür.

Friedrich Engels 28. 11. 1820'de Barmen'de (şimdiki Wuppertal) zengin bir fabrikatörün oğlu olarak doğdu. Genç yaşta Büyük Fransız Devriminin etkisiyle devrimci fikirleri benimsedi. Bu yüzden ailesiyle arası açıldı. Babasının Mançester'deki fabrikasında çalıştığı iki yıl endüstri devriminin beşiği olan İngiltere'de kapitalizmi yakından inceleme fırsatı buldu. İncelemelerin sonuçlarını 24 yaşındayken yazdığı ve bilimsel komünizmin ilk habercisi sayılan "İngiltere'de Çalışan Sınıfların Durumu" adlı kitabında topladı.

F. Engels 1844'de Paris'te Karl Marks ile tanışınca bu iki dahi arasında tarihin kaydettiği en sıcak ve yakın dostluklardan biri başladı. Mark ve Engels 1848'de birlikte Komünist Manifesto'yu kaleme alarak işçi hareketinin ilk bilimsel programını ortaya koydular. İşçi sınıfına, bugün için de geçerli olan kurtuluş yolunu gösterdiler. Bundan sonra da birçok eserlerini birlikte yazdılar. Mark' ın ölümünden sonra Engels Kapital'in II. ve III. ciltlerini Marks'ın notlarına dayanarak yayınladı. Bu dev eserin insanlığa kazandırılmasına büyük katkıda bulundu. Engels'in kendi eserleri de bilimsel komünizmin temel belgeleri niteliğindedir. Bunların arasında ilk sırada **"Anti-Dühring", "Doğanın Diyalektiği", "Ailenin ve Özel Mülkiyetin Kökeni"** gibi eserleri sayabiliriz.

Engels çok yönlü, canlı, neşeli, yaşamayı seven bir insandı. Çağının bilimsel kazanımlarını yakından izliyordu ve bilimin her dalında derin bilgiye sahipti. Dilbilimi ve askerlik sanatı ise onun özel olarak ilgisini çeken konulardı (bu yüzden aile çevresi ve yakın arkadaşları Engels'e **"general"** derlerdi). Latince, Yunanca, Fransızca, İngilizce, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Danimarkaca, Rusça ve Polonyaca okuyup yazardı. Bir İngiliz işçi önderinin dediği gibi Engels 8 saatlik işgünü için yapılan hiçbir mitingi kaçırmadığı halde kendisi günde 16 saat çalışırdı.

Bu söylediklerimize bakarak Engels'i odasından çıkmayan bir kitap kurdu sanmayın. O aynı zamanda cesareti ve soğukkanlılığıyla ünlü bir devrimci (1848'de Almanya' daki devrim savaşına aktif katıldı) iyi bir sporcu, son derece alçakgönüllü, yardımsever, sıcak kanlı bir insandı. Bütün yeteneklerini, herşeyini işçi sınıfının kurtuluşuna adamıştı. Marks'ın kızı Elenaor Marks Aveling'in sözleriyle o, devrimin hem kurmayı, hem de neferi olarak yaşadı ve öldü.